

**GRATIAS
AGIT
MMXIV**

GRATIAS AGIT MMXIV

CENA MINISTRA
ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

**SEZNAM LAUREÁTŮ
LIST OF LAUREATES**

KAREL ASTER

FILIPÍNY/THE PHILIPPINES/USA

SERGE BAUDO

FRANCIE/FRANCE

EDWARD J. DELLIN

USA

ALMIS GRYBAUSKAS

LITVA/LITHUANIA

PATRICK HERMINIE

SEYCHELY/THE SEYCHELLES

AGNIESZKA HOLLAND

POLSKO/POLAND

JOSEF CHROMÝ

AUSTRÁLIE/AUSTRALIA

ELIŠKA KRAUSOVÁ

KOLUMBIE/COLOMBIA

REINER KUNZE

NĚMECKO/GERMANY

BLANKA MATRAGI

LIBANON/LEBANON

BORGES ODILON JR.

BRAZÍLIE/BRAZIL

OTTO PICK

ČESKÁ REPUBLIKA/CZECH REPUBLIC

ANDRÉ POIROT

FRANCIE/FRANCE

JÁN VALACH

BELGIE/BELGIUM

**MASARYKŮV ÚSTAV/
MASARYK MEMORIAL INSTITUTE**

KANADA/CANADA

KAREL ASTER

ÚČASTNÍK BOJŮ O FILIPÍNY Z DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY
/ PARTICIPANT IN THE BATTLE OF THE PHILIPPINES DURING WORLD WAR II

FILIPÍNY
/ THE PHILIPPINES
/ USA

foto: Jonathan Tongyai

Karel Aster je posledním dosud žijícím Čechem ze 14 mužů, kteří se po přepadení Pearl Harbouru dne 7. prosince 1941 a útoku Japonska na Filipíny přihlásili v Manile do americké armády. V České republice jsou činy těch, kteří byli nuceni projít boji v džungli, pochody smrti i japonskými vězeňskými tábory za druhé světové války málo známy. Po kapitulaci amerických vojsk se část zajatých Čechů musela zúčastnit nechvalně známého bataanského pochodu smrti spolu s Filipínci a Američany. Sedm z nich ve válce zahynulo. Byli oceněni filipínským státním vyznamenáním – Medaile za obranu a Medaile svobody, další obdrželi americkou Medaili svobody za hrdinství během války.

Členové této skupiny pocházeli z řad zaměstnanců firmy Baťa, českých obchodníků i uprchlíků z okupovaného Československa. Do skupiny patřily také osobnosti působící v diplomacii nebo s vazbou na ni. Zahynul zde i diplomat Antonín Volný, dlouholetý pracovník československého velvyslanectví v Tokiu.

Partyzánským aktivitám vedoucího honorárního konzulátu, Čecha Norberta Schmelkese, je věnována i jedna z knih napsaných o historii bojů o Filipíny. Padl zde i první představitel tehdejší obchodní diplomacie na Filipínách a zástupce Exportního ústavu československého Ing. Jan Bžoch. Aktivity těchto 14 Čechů jsou aktuálně jedním z nejvýznamnějších prvků dobrých vztahů s Filipínami a napomáhají v kontaktech s filipínskou armádou. Český velvyslanec je díky Karlu Asterovi a jeho spolubojovníkům tradičně zván na každoroční oslavy konce války k památníku, který připomíná československý odboj na Filipínách v situaci, kdy místa posledního odpočinku padlých Čechů nejsou známa. Mezi padlými byli Jan Bžoch, Pavel Fuchs, Leo Hermann, Jaroslav Hrdina, Fred Lenk, Josef Vařák a Antonín Volný.

Karel Aster pochází ze Šumperka na Moravě. V roce 1922 se jeho rodina přestěhovala do Mělníka, kde chodil do reálného gymnázia. Poté studoval rok angličtinu v Anglickém ústavu v Praze. V roce 1935 byl přijat do společnosti Baťa ve Zlíně, kde působil v reklamním a výstavním oddělení, jehož nejdůležitějším projektem té doby byla příprava Baťových exponátů na Světovou výstavu 1939 v New Yorku. V době jeho pobytu v USA vypukla válka a Karel Aster se přesunul do Marylandu, kde měl pracovat na přípravě nové továrny Baťa.

V roce 1941 byl se skupinou vyslán založit továrnu a prodejny firmy Baťa na Filipínách. V době před válkou zde působilo několik desítek Čechoslováků. Po napadení Filipín se Karel Aster s dalšími 13 Čechy připojil jako dobrovolník k americké armádě. V této skupině bylo pět baťovců. Po porážce Američanů 5. května 1942 padli do japonského zajetí a byli přepraveni do Manily. V roce 1944 spolu s asi 2000 zajatci byli odvázeni lodí přes Hong Kong na Tchaj-wan, odtud koncem ledna 1945 do Japonska na ostrov Kjúšú do uhelných dolů. 22. srpna 1945 se zde Karel Aster dočkal osvobození. Byl převezen do Manily a záhy propuštěn z vojenské služby. Odjel do USA, kde se v roce 1961 oženil s Janou Gerbecovou. Karel Aster žije na Floridě. Z českých dobrovolníků válku přežili i Karel Dančák, Arnošt Morávek, Hans Lenk, Bedřich (Fred) Hermann, Otto Hirsch a Norbert Schmelkes. Čest patří i památce Ludvíka Gerbece, ředitele manilské pobočky firmy Baťa, který byl za podporu odboje uvězněn Japonci a válku přežil jen s těžce poškozeným zdravím.

•

Karel Aster is the last living Czech of a group of fourteen men who joined the United States Army following the Japanese attacks on Pearl Harbor on December 7, 1941 and on the Philippines. In the Czech Republic, the deeds of those who took part in fighting in the jungles, death marches, and Japanese POW (Prisoner of War) camps during World War II are little known. After the American surrender, some of the imprisoned Czechs were forced to take part in the infamous Bataan death marches with Filipinos and Americans. Seven of them perished during the war and were recognized with Philippine state honors – the Philippine Defense Medal and the Liberation Medal; others received the American Medal of Freedom for their heroism during the war.

The members of this group came from the ranks of Baťa employees, Czech businessmen, and refugees from occupied Czechoslovakia. It also included personalities working in or with the Czech diplomatic service. Diplomat Antonín Volný, a long-time employee of the Czechoslovak Embassy in Tokyo, died during the Philippine war campaign.

One book on the history of the fighting in the Philippines is dedicated to the guerilla activities of the head of the honorary consulate, Czech Norbert Schmelkes. Ing. Jan Bžoch, the first representative of the former trade diplomacy in the Philippines and representative of the Czechoslovak Export Institute, fell here. The acts of these fourteen Czechs are one of the most important elements in the Czech Republic's good relations with the Philippines and facilitate contacts with the Philippine Army. Thanks to Karel Aster and his fellow combatants, the Czech ambassador is traditionally invited to an annual celebration of the end of the war to a memorial commemorating the Czechoslovak resistance in the Philippines despite the fact that the last resting places of fallen Czechs are unknown. Among the fallen were Jan Bžoch, Pavel Fuchs, Leo Hermann, Jaroslav Hrdina, Fred Lenk, Josef Vařák and Antonín Volný.

Karel Aster is originally from Šumperk in Moravia. In 1922, his family moved to Mělník, where he attended the local secondary school. Afterwards he studied English for a year at the English Institute in Prague. In 1935, he accepted a position at Baťa company in Zlín, where he worked in the advertising and exhibition department. Here his most important project was to prepare the Baťa exhibitions for the 1939 World's Fair in New York. During his stay in the United States, the war broke out, and Mr. Aster moved to Maryland, where he was to lay the groundwork for a new Baťa factory.

In 1941, he was sent with a group to establish a Baťa factory and stores in the Philippines. In the pre-war period, several dozen Czechoslovaks worked here. After the attacks on the Philippines, Mr. Aster and 13 other Czechs volunteered to serve in the United States Army. This group included five Baťa employees. After the defeat of the Americans on May 5, 1942, they were captured by the Japanese and transported to Manila. In 1944, he was taken by boat, along with about 2000 other prisoners, to Taiwan via Hong Kong, and from there, at the end of January 1945, to the coal mines on Kyushu. On August 22, 1945, Mr. Aster was finally freed. He was taken to Manila and soon released from military service. He left for the United States, where he married Jana Gerbecová in 1961. Mr. Aster still lives in Florida today. The volunteers who survived the war included also Karel Dančák, Bedřich (Fred) Hermann, Otto Hirsch, Hans Lenk, Arnošt Morávek and Norbert Schmelkes. The memory of Ludvík Gerbec, director of the Manila branch of Baťa, should also be honored – he was imprisoned by the Japanese for supporting the resistance, and survived the war with serious health problems.

•

SERGE BAUDO

SVĚTOVĚ PROSLULÝ FRANCOUZSKÝ DIRIGENT
/ WORLD-RENOWNED FRENCH CONDUCTOR

FRANCIE
/ FRANCE

Serge Baudo pochází z rodiny hudebníků. Je absolventem Pařížské konzervatoře (Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris), kde vystudoval hru na klavír, bicí nástroje, harmonii a dirigování. Ve věku 22 let se stal členem orchestru Pařížské národní opery (l'Orchestre de l'Opéra National de Paris), kde působil jako klavírista a hráč na bicí nástroje. V té době rovněž skládal filmovou hudbu. Spolupracoval se skladatelem Josephem Kosmou a významnými umělci jako Maurice Jarre a Louis Malle. Od roku 1959 se věnoval výhradně dirigování. Dostal se do čela rozhlasového orchestru v Nice (l'Orchestre de la Radio de Nice). V roce 1962 byl pozván Herbertem von Karajanem k dirigování opery Pelléas a Mélisanda v milánské La Scala a ke spolupráci na koncertech v Berlíně. V témže roce byl jmenován stálým dirigentem v Pařížské národní opeře a v roce 1967 v nově vzniklém l'Orchestre de Paris. V letech 1970–1988 působil jako hudební ředitel Lyonského národního orchestru (l'Orchestre National de Lyon) a vyzvedl jej do uměleckých výšin.

Serge Baudo se v té době podílel na vzniku řady hudebních nahrávek. Ocenění Zlatá deska (Disque d'Or) získala nahrávka věnovaná dílu skladatele Maurice Ravela a ocenění Grand Prix du Disque lyrique nahrávka Pelléas a Mélisanda. Na uměleckých turné vystupoval v Číně, Japonsku, Jižní Koreji, Československu, Německu, Švýcarsku, Kanadě či USA. V roce 1979 založil hudební festival Berlioz v Lyonu, který významně přispěl k propagaci skladatelova díla. V roce 1987 zpracoval francouzskou operu Hectora Les Troyens. Jako hostující dirigent působil ve Filharmonickém orchestru v Berlíně, orchestru Metropolitan opery v New Yorku, Vídeňské státní opeře, Concertgebouw v Amsterdamu, l'Orchestre de la Suisse Romande v Ženevě, symfonickém orchestru Yomiuri a NHK v Japonsku, spolupracoval s Vídeňskými symfoniky, s Pařížskou národní operou, Teatro Colon v Buenos Aires aj. Premiérově provedl řadu skladeb Messiaena, Dutilleuxe, Tomasiho, Milhauda, Daniel-Lesura či Mihalovicího a pravidelně uvádí hudbu dvacátého století. Procestoval v podstatě celý svět a je všude uznáván a oceňován, jeho jméno je vždy zárukou kvality.

Působení Serge Bauda v České republice se datuje již od roku 1959, kdy se poprvé jako začínající temperamentní muzikant postavil za dirigentský pult Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Po velkém úspěchu byl hned v následujícím roce pozván k opětovnému účinkování a začal rovněž nahrávat s Českou filharmonií. Jeho nahrávky francouzských děl pro Supraphon získaly řadu zahraničních ocenění. Kompletní nahrávka symfonií Arthura Honeggera získala v roce 1962 francouzskou cenu Grand Prix du disque de l'Académie du disque français. Nahrávka oratoria Jana z Arku na hranici zaznamenala mimořádný mezinárodní úspěch. Spolupráce s českými orchestry pokračovala do roku 1968. Do Prahy se Serge Baudo znovu vrátil - jako hostující dirigent - až v roce 1991. Od sezóny 2001–2002 stanul Serge Baudo znovu v čele Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK. Na inauguračním koncertu uvedl Debussyho, Ravela, Smetanu a Martinů. Na pozici hudebního ředitele a šéfdirigenta FOK, kterou zastával až do června roku 2006, se zasloužil zejména o významné rozšíření repertoáru tohoto symfonického tělesa o hudbu francouzských autorů (Honegger, Messiaen, Poulenc, Dutilleux). Koncert ke svým osmdesátinám dirigoval v Praze už jako čestný umělecký ředitel FOK v červnu 2007. Do programu si vybral skladby Martinů, Bizeta, Roussela a také vlastní drobnou skladbu Peut-être Demain. Za svého působení v Praze několikrát řídil FOK i během Pražského jara a také uváděl české klasiky v zahraničí. Serge Baudo je mimořádným znalcem a propagátorem české hudby. Je držitelem francouzského Řádu důstojníka čestné legie a dalších řádů, je čestným občanem Prahy.

Serge Baudo hails from a family of musicians. He is a graduate of the Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris, where he studied piano, harmony and percussion, as well as conducting. At age 22, he became a member of the Paris National Opera orchestra where he played the piano and percussion instruments. During this time he also composed music for films. He worked with composer Joseph Kosma, and renowned artists such as musician Maurice Jarre and film director Louis Malle. From 1959, he concentrated mainly on conducting. He became conductor of the Orchestra of Radio Nice. In 1962, Herbert von Karajan invited him to direct the opera Pelléas and Mélisanda at Milan's La Scala as well as to work together on concerts in Berlin. During that year, he was also named the conductor-in-residence of the Paris National Opera, and in 1967 of the newly formed Paris Orchestra. From 1970 to 1988, he acted as the musical director of the Lyon National Orchestra and raised it to new musical heights. During this period, Mr Baudo contributed to a wide range of musical recordings. He received the Disque d'Or award for recordings of the works of Maurice Ravel, and a recording of the music for Pelléas and Mélisanda earned the Grand Prix du Disque Lyrique. Musical tours took him to China, Japan, South Korea, Czechoslovakia, Germany, Switzerland, Canada and the United States. In 1979, he founded the Berlioz music festival in Lyon, which was significant in the promotion of composers' works. In 1987, he arranged the Hector Berlioz's opera Les Troyens. As guest director, he has worked with the Berlin Philharmonic Orchestra, the Metropolitan Opera orchestra in New York, the Vienna State Opera, Concertgebouw in Amsterdam, l'Orchestre de la Suisse Romande in Geneva, the Yomiuri and NHK symphonic orchestras in Japan, Wiener Symphoniker, with the Paris National Opera, the Teatro Colon in Buenos Aires, and many more. He premiered works by Messiaen, Dutilleux, Tomasi, Milhaud, Daniel-Lesur and Mihalovici, and regularly presents twentieth century music. He has traveled nearly the entire world and is lauded and appreciated wherever he goes – his name is a guarantor of good quality.

Serge Baudo's presence in the Czech Republic dates back to 1959, when this temperamental beginner stood behind the conductor's podium of the Prague Symphony Orchestra (FOK). Due to his great success, he was invited the following year to conduct again, and immediately began recording with the Czech Philharmonic. His recordings of French works for Supraphon received a number of overseas awards. His recordings of the complete works of Arthur Honegger earned him the Grand Prix du disque de l'Académie du disque français in 1962. His recording of Honegger's oratorio Joan of Arc at the Stake earned him exceptional international acclaim. He continued working with Czech orchestras until 1968. Mr Baudo did not return to Prague until 1991 – as a guest director. During the 2001–2002 season, Mr Baudo once again took the helm of the Prague Symphony Orchestra. At his inaugural concert, he presented works by Debussy, Ravel, Smetana and Martinů. In the position of music director and head conductor of FOK, which he held until June 2006, he is known for significantly expanding the symphonic body's repertoire to include French composers (Honegger, Messiaen, Poulenc, Dutilleux). He conducted his 80th birthday concert in Prague as the honorary music director of FOK in June 2007, which featured selections by Martinů, Bizet, Roussel, as well as his own small piece entitled Peut-être Demain. During his time in Prague, he conducted FOK a number of times, including during Prague Spring music festivals as well as abroad. Serge Baudo is exceptionally knowledgeable about Czech music and is its tireless promoter. He holds the French Order of the Legion of Honor and other awards, and is an honorary citizen of Prague.

EDWARD J. DELLIN

PŘEDSEDA PRAŽSKÉHO VÝBORU CHICAGO SISTER CITIES
/ CHAIRMAN OF THE PRAGUE COMMITTEE OF CHICAGO SISTER CITIES

USA

Edward J. Dellin se narodil v Praze. Jeho otec, Eduard O. Dellin, byl tajemníkem Československého cukrovarnicko-řepařského sdružení a členem Agrární strany a působil také na Ministerstvu zemědělství Československé republiky. Po komunistickém převratu uprchl do Paříže. O několik měsíců později se jeho manželce podařilo s malým Edwardem a dcerkou rovněž odejít a rodina se opět shledala v Německu. Po dobu jednoho roku žili v utečeneckém táboře v Ludwigsburgu, dokud jim nebylo uděleno povolení k vystěhování do USA. V červenci 1949 přicestovali do Chicaga, kde začali nový život.

Rodiče zpočátku pracovali jako sloužící a tovární dělníci. Poté se Eduardu Dellinovi st. podařilo úspěšně založit firmu v oboru zahradní architektury. V průběhu následujících desítek let mohli se zbytkem rodiny a přáteli v Československu komunikovat pouze tajně v obavě z jejich perzekuce. Rodiče udržovali úzké vazby s diasporou uprchlíků z bývalé vlasti po celém světě, zvláště v Chicagu. Po celý život aktivně působili v krajských občanských i kulturních organizacích.

Edward Dellin po absolvování Knox College v roce 1963 a studiu práv na DePaul University zahájil svou kariéru v oboru finančnictví. Pracoval pro několik mezinárodních finančních institucí po téměř padesát let, posledních osmnáct let pak jako partner ve William Blair & Co., chicagské společnosti s globálním zastoupením a více než tisíci zaměstnanci.

V roce 2003 byl Edward Dellin požádán, aby se stal předsedou Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga. Hlavním úkolem zmíněného programu je posilovat vztahy mezi městy a zeměmi po celém světě. Pražský výbor je dlouhodobě velmi aktivní v podpoře spolupráce mezi Chicagem a Prahou v oblasti kultury, vzdělávání i obchodně-ekonomických vztahů. Hraje také klíčovou roli při přípravě a organizaci pobytu oficiálních hostů z Prahy a České republiky.

Mezi nejvýznamnější úspěchy Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga v posledních deseti letech patří: Pražské dny v Chicagu, měsíční přehlídka hudby, výtvarného umění, filmu a prezentací na téma turistických a obchodně-ekonomických příležitostí v České republice, oslava zahájení českého předsednictví v Radě Evropské unie v roce 2009, která zahrnovala Dvořákov festival pořádaný ve spolupráci s Chicagským symfonickým orchestrem, promítání filmu o Siru Nicholasi Wintonovi v Illinoiském muzeu holocaustu a slavnostní recepce k uvedení hry Toma Stopparda Rock and Roll, pokračující studentské výměny mezi pražským gymnáziem Nad Alejí a Walter Payton College Preparatory School, výstava Müllerova vila a další architektonické výstavy, výstava o zakladateli genetiky Gregoru Mendelovi ve Field Museum, uvedení České mše vánoční Jakuba Jana Ryby v Chicagu Temple a spolupráce na organizaci mnohých dalších výstav a koncertů českých umělců v Chicagu. Posledním projektem Pražského výboru bylo uspořádání slavnostní recepce u příležitosti premiérového uvedení Dvořákovy opery Rusalka v Chicagu.

Edward Dellin byl v minulosti členem představenstva Chicagské pobočky Česko-severoamerické obchodní komory. V současné době působí v představenstvu Pražské nadace svobody, neziskové organizace, jejímž primárním cílem je chránit a posilovat svobodu ve světě prostřednictvím vzdělávání a necenzurované žurnalistiky.

Edward J. Dellin was born in Prague. His father, Eduard O. Dellin, was the Secretary of the Czechoslovak Sugarbeet Association, a member of the Agrarian Party and an official at the Ministry of Agriculture. After the takeover of the Czechoslovak government by the Communist party, he escaped to Paris. A few months later, young Edward and his mother and sister escaped into Germany where the family was reunited. They lived in a displaced person's camp in Ludwigsburg for a year until they were allowed to emigrate to the United States. In July 1949, they arrived in Chicago to begin a new life.

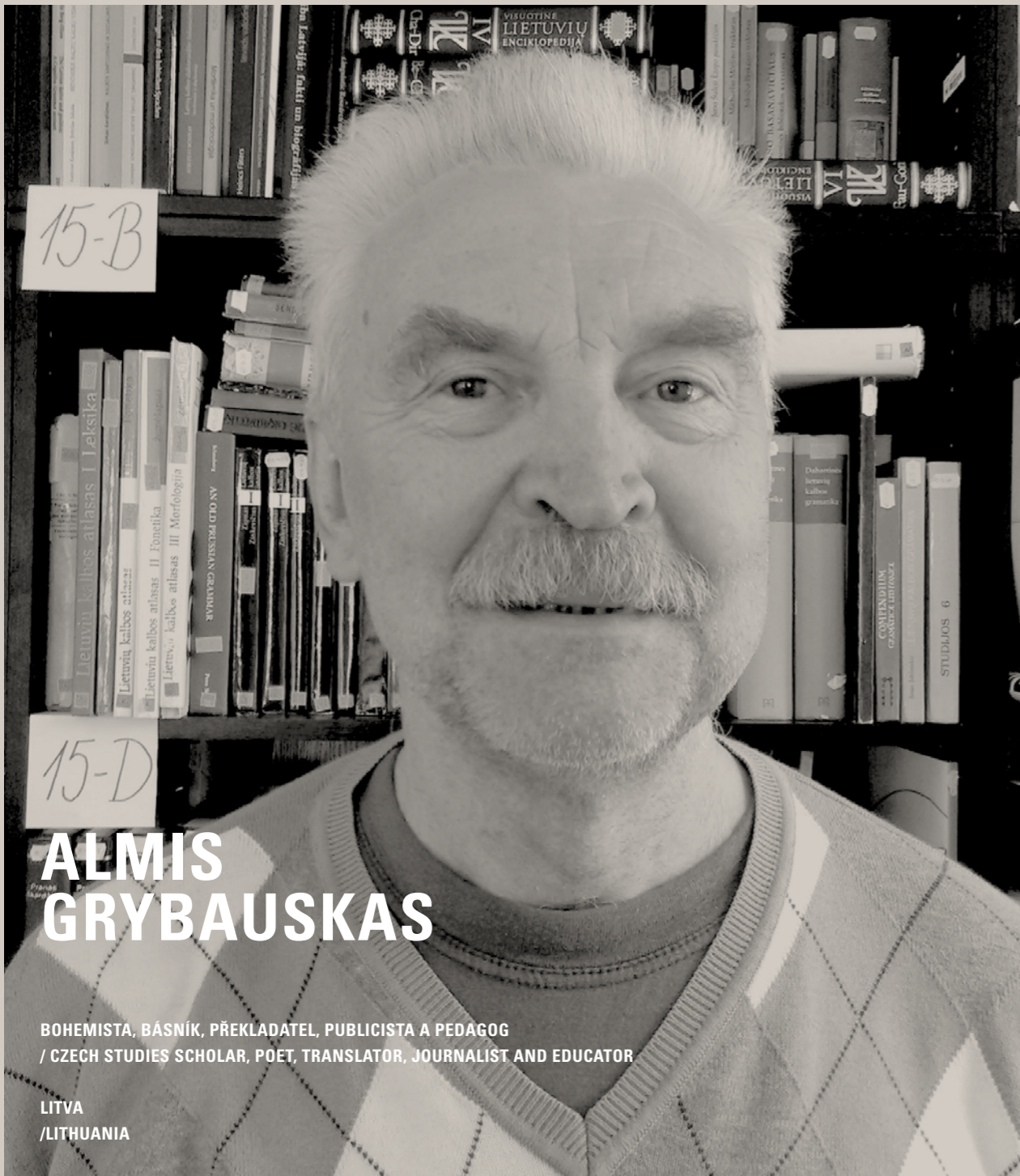
Mr Dellin's parents took jobs as servants and factory workers until the senior Eduard Dellin was able to start his own tree nursery and landscaping business. For the next several decades, they were only able to communicate secretly with their family and friends in Czechoslovakia for fear of reprisals against those who were left behind. The parents continued their strong bond with the diaspora of Czechoslovak refugees throughout the world, especially those living in Chicago. Throughout their lives both parents remained active in expatriate Czechoslovak civic and cultural organizations.

After graduating from Knox College in 1963, and attending DePaul University Law School, Mr Dellin started his career in finance. He has worked for several international financial firms for almost 50 years, the last 18 years as a principal of William Blair & Co. The Chicago-based Blair has offices throughout the world and employs over 1000 people.

In 2003, Mr Dellin was asked to be the Chairman of the Prague Committee of the Chicago Sister Cities International Program. The main mission of the Sister Cities Program is to foster better relations between cities and countries throughout the world. The Prague Committee has been very active in sponsoring cultural, educational, and business exchanges between Chicago and Prague. They also play a vital role in hosting Czech and Prague government officials when they visit the city.

The achievements of the Prague Committee of the Chicago Sister Cities International Program in the past 10 years have included: Prague Days in Chicago, a month long showcase of Czech music, film, visual art, and other accomplishments; the celebration of the Czech Republic's Presidency of the European Union in 2009, with projects including the Dvořák Festival with the Chicago Symphony Orchestra, the screening of a movie at the Illinois Holocaust Museum celebrating the work of Sir Nicholas Winton in aid of Jewish children, and a reception for Tom Stoppard's play Rock and Roll; the performances of the Czech Christmas Mass by Jakub Jan Ryba in 2011 and 2012 at the Chicago Temple; an ongoing student exchanges between Gymnasium Nad Alejí and Walter Payton College Preparatory School; Villa Müller and other Czech architectural exhibits; the Gregor Mendel Genetics Exhibit at the Field Museum; and the promotion of exhibits and concerts of numerous Czech artists. Most recently the Prague Committee hosted a reception at the Lyric Opera of Chicago for the premiere performance of Dvořák's Rusalka in Chicago.

Mr. Dellin is a past board member of Chicago Chapter of the Czech-North American Chamber of Commerce. He currently serves on the Board of Directors of The Prague Freedom Foundation. The Foundation is a non-profit initiative whose primary purpose is to protect and promote freedom around the world through education and uncensored journalism.

ALMIS GRYBAUSKAS

BOHEMISTA, BÁSNÍK, PŘEKLADATEL, PUBLICISTA A PEDAGOG
/ CZECH STUDIES SCHOLAR, POET, TRANSLATOR, JOURNALIST AND EDUCATOR

LITVA
/LITHUANIA

Almis Grybauskas se narodil v litevském Giliúšis, v okrese Kaišiadorys. V roce 1972 vystudoval Vilniuský pedagogický institut. Působil jako učitel a novinář. Od roku 1979 je členem Litevského svazu spisovatelů a od roku 1989 členem litevského PEN klubu. Píše básně a překládá z češtiny, na svém kontě má rovněž překlady ze slovenštiny, polštiny, ukrajinštiny a němčiny. Za tvůrčí a překladatelskou práci získal řadu ocenění. V roce 2000 byl oceněn diplomem PEN klubu za nejlepší překlad roku do litevštiny, byly jím Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války Jaroslava Haška. V roce 2007 získal cenu primátora města Vilnius za sbírku básní Apžvalgos spiralė (Spirála rozhledu), za kterou obdržel také Jotvingskou cenu.

V osmdesátých letech spolupracoval Almis Grybauskas s československým/českým disentem a po roce 1989 s politickými představiteli demokratického Československa, zejména v rozhodujícím období obnovování nezávislosti Litvy (březen 1990 až srpen 1991). Z pověření Vytautase Landsbergise, první hlavy obnoveného litevského státu, pobýval v Praze v roli neoficiálního vyslance Nejvyšší rady, obnoveného Seimu nezávislé Litvy, kdy usiloval o co nejrychlejší mezinárodní uznání litevského státu tehdejším Československem. V roce 1993 byl vedoucím semináře litevské kultury na Univerzitě Karlově v Praze, v roce 1998 na Masarykově univerzitě v Brně a v akademickém roce 2002–2003 učil češtinu na Univerzitě Vytautase Velikého v Kaunasu.

V současné době působí jako lektor litevštiny na brněnské Masarykově univerzitě. Udržuje blízké vztahy s českými spisovateli a básníky a s českým PEN klubem. A. Grybauskas je vynikající bohemista a překladatel, jehož péčí byla do litevštiny přeložena stěžejní díla významných českých autorů krásné literatury 20. století. Díky němu se stala litevskému čtenáři známá mj. tvorba Milana Kundery – Nesnesitelná lehkost bytí (1993), Nesmrtelnost (1997), Valčík na rozloučenou (2001), Směšné lásky (2001), Žert (2002), ale rovněž politicko-filozofická díla představitelů Charty 77. Z díla Václava Havla přeložil výběr jeho umělecké publicistiky (1994) a sbírku projevů a článků (1997), z díla Jana Patočky Kacířské eseje o filosofii dějin (2002). Do litevštiny převedl dílo Patrika Ouředníka Europeana, Stručné dějiny dvacátého věku (2004), novelu Ladislava Fukse Spalovač mrtvol (2007), Život a smrt na vrcholech světa Milana Daniela (1987). Je autorem překladů mnoha titulů české dětské literatury – Cesty formana Šejtročka Václava Čtvrťka (1983), Neplač, muchomůrko Daisy Mrázkové (1986 a 2005), Jakub a dvě stě dědečků Miloše Macourka (1994). V současné době připravuje Almis Grybauskas překlad antologie moderní české poezie 20. století. Pravidelně doprovází české básníky na litevském festivalu poezie Básnické jaro.

Almis Grybauskas was born in the Lithuanian town of Giliúšis in the Kaišiadorys district. In 1972, he graduated from the Vilnius Pedagogical Institute and began working as a teacher and journalist. Since 1979, he has been a member of the Lithuanian Writers' Union and a member of the Lithuanian PEN Club since 1989. He writes poems and translates from Czech as well as from Slovak, Polish, Ukrainian and German. He has won numerous awards for his creative and translation work, including the PEN Club diploma in 2000 for the best translation into Lithuanian, The Good Soldier Švejk During the World War by Jaroslav Hašek. In 2007, he won the Award of the Mayor of Vilnius for a collection of poems entitled Apžvalgos Spiralė (Spiral Vision), for which he also received the Jotvingiai Prize.

In the 1980s, Mr Grybauskas collaborated with Czechoslovak / Czech dissenters and after 1989 with the political leaders of democratic Czechoslovakia, especially in the crucial period when independence was restored to Lithuania (March 1990 to August 1991). Commissioned by Vytautas Landsbergis, the first head of the renewed Lithuanian State, he lived in Prague in the role of unofficial ambassador of the Supreme Council, the restored independent Lithuanian Seimas, which sought the quickest possible international recognition of the Lithuanian State by Czechoslovakia. In 1993, he led seminars in Lithuanian culture at Charles University in Prague and in 1998 at Masaryk University in Brno, and during the 2002–2003 academic year, he taught Czech at Vytautas Magnus University in Kaunas.

Mr Grybauskas currently works as a lecturer of Lithuanian at Masaryk University in Brno. He maintains close relations with Czech writers and poets and the Czech PEN club. Mr Grybauskas is excellent Czech studies scholar and translator, into whose care was placed the translations into Lithuanian of pivotal works of prominent Czech fiction writers of the 20th century. Thanks to him, the works of Czech authors became known to Lithuanian readers, such as the works of Milan Kundera – The Unbearable Lightness of Being (1993), Immortality (1997), The Farewell Waltz (2001), Laughable Loves (2001), and The Joke (2002), as well as political and philosophical works by Charter 77 members. He translated a selection of Václav Havel's art journalism (1994) and a collection of speeches and articles (1997), and Jan Patočka's Heretical Essays on the Philosophy of History (2002). To Lithuanian he transferred Patrik Ouředník's work Europeana, A Brief History of the Twentieth Century (2004), a novel by Ladislav Fuks The Cremator (2007), and Life and Death at the Tops of the World by Milan Daniel (1987). He is the author of many translations of Czech children's literature, such as The Travels of Coachman Šejtroček (Cesty formana Šejtročka) by Václav Čtvrtek (1983); Don't Cry, Toadstool (Neplač, muchomůrko) by Daisy Mrázková (1986 and 2005); and James and the 200 Grandfathers (Jakub a dvě stě dědečků) by Miloš Macourek (1994). Mr Grybauskas is currently translating an anthology of modern Czech poetry of the 20th century. He regularly accompanies Czech poets at the Lithuanian poetry festival Poetry Spring.

PATRICK MATTHEW ANTONIO HERMINIE

PŘEDSEDA NÁRODNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ SEYCHELSKÉ REPUBLIKY
/ SPEAKER OF THE NATIONAL ASSEMBLY OF THE REPUBLIC OF SEYCHELLES

SEYCHELSKÁ REPUBLIKA
/ SEYCHELY/THE SEYCHELLES

MUDr. Patrick Matthew Antonio Herminie je jedním z nejvýše postavených ústavních činitelů na Seychelách a obecně v zemích subsaharské Afriky, který je absolventem české vysoké školy. Ukončil studium všeobecného lékařství na Univerzitě Karlově v Praze a obor veřejného zdravotnictví na University of Leeds ve Velké Británii a k České republice má velmi vřelý vztah.

Na Seychelách dlouhodobě funguje jako neoficiální vyslanec České republiky a šířitel jejího dobrého jména. Díky němu je povědomí o ní velmi vysoké, a to i v nejvyšších politických a hospodářských kruzích. Udržuje úzké styky s českými podnikateli a v případě potřeby jim poskytuje pomoc a podporu. Patrick Herminie příležitostně organizuje setkání absolventů českých vysokých škol. Díky jeho pozitivnímu příkladu mají české vysoké školy a Česká republika obecně na Seychelách dnes velmi dobré renomé. V současné době studuje medicínu na Univerzitě Karlově v Praze také jeho dcera Venessa.

Patrick Herminie kolem sebe udržuje neformální kruh seychelských absolventů českých vysokých škol a dalších osob napojených na Českou republiku, včetně honorárního konzula Seychel v České republice, v jehož rámci se zachovává i aktivní znalost češtiny. Je propagátorem spolupráce s českou stranou, což potvrdil také ze své pozice předsedy Národního shromáždění při návštěvě České republiky v lednu 2011, kdy jednal s předsedkyní Poslanecké sněmovny Parlamentu a dalšími zástupci Parlamentu České republiky, s náměstkem Ministerstva zahraničních věcí České republiky a s představiteli podnikatelské sféry. Nabízí také konkrétní pomoc českým aktivitám na Seychelách.

Patrick Herminie byl zvolen členem Národního shromáždění Seychelské republiky v roce 1993 za volební obvod English River. V roce 1998 byl znovuzvolen. V letech 1998–2003 působil jako předseda poslaneckého klubu vládní strany Seychelské lidové pokrokové fronty v Národním shromáždění, v letech 1998–2011 byl členem Ústředního výboru Seychelské lidové pokrokové fronty. V roce 2003 došlo k jeho znovuzvolení členem Národního shromáždění za volební obvod English River. V roce 2007 byl zvolen poslancem již na poměrném základě a následně předsedou Národního shromáždění, tuto funkci zastává i v současném volebním období od roku 2011. Působí také jako předseda Organizačního výboru a Výboru pro reformy a modernizaci Národního shromáždění. Patrick Herminie hovoří anglicky, francouzsky, kreolsky a česky.

Dr Patrick Matthew Antonio Herminie is one of the most senior constitutional officials in the Seychelles, and generally in sub-Saharan Africa, who graduated from Czech universities. He completed his medical studies at Charles University in Prague and in the field of public health at the University of Leeds in the UK, and has a very warm relationship with the Czech Republic.

Dr Herminie has long been an unofficial ambassador of the Czech Republic in the Seychelles and works to spread its good name there. Thanks to him, awareness of the country is very high, even at the highest political and business circles. He maintains close ties with Czech businessmen and offers them his assistance and support when needed. He occasionally organizes gatherings of graduates of Czech universities. Thanks to his positive attitude, Czech universities – and the Czech Republic in general – have an excellent reputation in the Seychelles. His daughter Venessa currently studies medicine at Charles University in Prague.

Dr Herminie maintains an informal circle of Seychelles graduates of Czech universities and other persons connected to the Czech Republic around himself, including the Seychelles Honorary Consul to the Czech Republic, who help each other keep up an active knowledge of Czech. He promotes cooperation with the Czech side, which was also confirmed from his position as President of the National Assembly when visiting the Czech Republic in January 2011, when he met with the Chairwoman of the Chamber of Deputies and other representatives of the Czech Parliament, with the Deputy Minister of Foreign Affairs of the Czech Republic and with representatives of the business community. He also offers concrete assistance to Czech activities in the Seychelles.

Dr Herminie was elected to the National Assembly of the Republic of Seychelles in 1993 for the English River constituency. In 1998 he was re-elected. From 1998 to 2003, he served as parliamentary group leader of the governing party, the Seychelles People's Progressive Front, in the National Assembly, and from 1998 to 2011, he was a member of the Central Committee of the Seychelles People's Progressive Front. In 2003, he was re-elected to the National Assembly for the English River constituency. In 2007, he was elected to the National Assembly on a proportional basis and subsequently as Speaker of the National Assembly. He has maintained this position in the current parliamentary term, which began in 2011. He holds the position of Chairman of the Organizing Committee and the Committee for the Reform and Modernization of the National Assembly. Dr Herminie speaks English, French, Creole and Czech.

AGNIESZKA HOLLAND

FILMOVÁ REŽISÉRKA A SCÉNÁRISTKA SVĚTOVÉHO RENOMÉ
/ WORLD-RENOWNED FILM DIRECTOR AND SCREENWRITER

POLSKO
/ POLAND

foto: Karolina Poryzala, HBO

Agnieszka Holland je filmovou režisérkou světového renomé. Obdržela řadu prestižních cen, pro rok 2014 byla zvolena do čela Evropské filmové akademie. Má hluboké vazby na Českou republiku. Vystudovala pražskou Filmovou akademii múzických umění (1966–1971) a navázala zde celoživotní přátelství s řadou českých a slovenských filmařů. Zapojila se do politických aktivit Pražského jara 1968, za něž byla komunistickým režimem odsouzena a strávila měsíc v ruzyňské věznici. V politickém dění Československa roku 1969 jí byl vodítkem princip „Za vaši i naši svobodu“.

Po návratu z Československa odstartovala svoji kariéru jako asistentka známých osobností polské kinematografie Krzysztofa Zanussiho a Andrzeje Wajdy. Jejím prvním samostatným filmem byli Provinční herci (Aktorzy Prowincjonalni, 1978), mnohými chápání jako metafora tehdejší politické situace v Polsku. Film získal v Cannes roku 1980 Mezinárodní cenu poroty FIPRESCI. V Polsku ještě natočila dva filmy, Horečka (Gorączka, 1980) a Osmělá žena (Kobieta samotna, 1981). Krátce před vyhlášením výjimečného stavu v Polsku odešla do Francie, kde dosud žije. Roku 1985 získala nominaci na Oscara v kategorii Nejlepší zahraniční film za film Bittere Ernte (Angry Harvest), německý film o osudech židovských žen v době druhé světové války. Za její nejlepší dílo je považován film Evropa, Evropa (1990), natočený podle životopisu Solomona Perela, židovského mladíka, který utíká z Německa do Polska po Kříšťálové noci v roce 1938. Film získal prestižní Zlatý glóbus a druhou nominaci na Oscara za nejlepší zahraniční film. Její snímek V temnotě (W ciemności, 2011) byl rovněž nominovaný na cenu Americké filmové akademie Oscar za nejlepší zahraniční film a je ověřený řadou prestižních cen nejen v Polsku, ale po celém světě. Agnieszka Holland je autorkou většiny scénářů ke svým filmům, napsala scénáře pro Wajdovy filmy Danton, Korczak aj., spolupracovala s K. Kieślowským na scénáři jeho slavné trilogie Tři barvy. Točila v řadě zemí, v Německu, ve Francii a v USA, pracovala s nejnámějšími světovými herci. Na svém kontě má 49 filmů, které sama režírovala nebo na nichž se podílela, jako herečka vystoupila v sedmi filmech. Je nositelkou 17 polských a mezinárodních ocenění včetně amerického Zlatého Glóbu, ceny FIPRESCI z Cannes, ceny Super Wiktor, gdaňských Zlatých lvů či Komandérského kříže s hvězdou Řádu za znovuzrození Polska. Patří mezi dnešní mezinárodní filmařskou špičku.

Svým filmem o Janu Palachovi a o nástupu neostalinizace Hořící keř z roku 2013 učinila velmi mnoho pro šíření povědomí o nových českých dějinách všude po světě. Tento film natočila pro televizní společnost HBO, která jej promítala už v desítkách zemí, všude se setkal s velkým ohlasem a vyvolal zájem o českou historii. Vznikl v rámci česko-polské spolupráce, scénář napsal mladý český autor Štěpán Hulík, herecké obsazení a kamera (Martin Štrba) jsou české. V Polsku zaznamenal Hořící keř velký úspěch, premiéry se zúčastnil prezident Bronisław Komorowski. České centrum Varšava připravilo výstavu na téma Jan Palach 69, která dnes za velkého zájmu studentské a mladé veřejnosti putuje po Polsku a umožňuje debaty na téma novodobé české historie. Režisérka Agnieszka Holland ji ve Varšavě osobně zahájila a díky jejímu porozumění i pochopení HBO je výstava vždy doprovázena promítáním filmu.

Agnieszka Holland is a world-famous film director. She is the recipient of a number of prestigious awards and was chosen to head the European Film Academy in 2014. Her ties to the Czech Republic run deep – she graduated from the Film Academy of Performing Arts (FAMU, 1966-1971) in Prague, where she formed lifelong friendships with a number of Czech and Slovak filmmakers. She joined the political activities of the Prague Spring, for which she was convicted by the communist regime and sentenced to a month in Ruzyně prison. Her guiding principle during the political events of Czechoslovakia in 1969 was “For both your and our freedom”.

After returning from Czechoslovakia, Ms Holland started her career as an assistant to leading personalities of Polish cinema Krzysztof Zanussi and Andrzej Wajda. Her first independent film was Provincial Actors (Aktorzy Prowincjonalni, 1978), seen by many as a metaphor for the political situation in Poland. The film won the FIPRESCI Prize at Cannes in 1980. In Poland she made two more films, Fever (Gorączka, 1980), and A Lonely Woman (Kobieta samotna, 1981). Just before the declaration of martial law in Poland, she went to France, where she still lives today. In 1985, she was nominated for an Oscar in the Best Foreign Film category for the film Bittere Ernte (Angry Harvest), a German film about the fate of Jewish women during World War II. Her best work is considered to be the film Europa Europa (1990), based on the biography of Solomon Perel, a young Jewish man who runs away from Germany to Poland after Kristallnacht in 1938. The film won the prestigious Golden Globe and a second Academy Award nomination for best foreign film. Her film In Darkness (W ciemności, 2011) was also nominated for the Oscar for best foreign film and won a number of prestigious awards in Poland, as well as throughout the world. Ms Holland is the author of most of the screenplays for her films. She also wrote the screenplays for Wajda's films Danton, Korczak and others, and worked with Krzysztof Kieślowski on the script of his famous trilogy Three Colors. She has filmed in a number of countries, including Germany, France and the USA, and she worked with some of the world's most famous actors. Her filmography includes 49 films that she also directed or was involved with; as an actress, she appeared in seven films. She has won 17 Polish and international awards, including the Golden Globe, the FIPRESCI Prize at Cannes, the Super Wiktor prize, the Gdansk Golden Lions and the Commander's Cross with Star of the Order of Rebirth of Poland. She is considered one of today's top international filmmakers.

With her 2013 film about Jan Palach and the onset of Neo-Stalinism, Burning Bush, Ms Holland has been integral in spreading awareness of modern Czech history across the globe. She directed this film for HBO, which has already shown it in dozens of countries, and everywhere it has been met with great acclaim and has sparked interest in Czech history. The film is a Czech-Polish co-production, with a screenplay written by the young Czech author Štěpán Hulík; the casting and cinematography (by Martin Štrba) are also Czech. In Poland, Burning Bush was a resounding success – the premiere was even attended by the Polish president, Bronisław Komorowski. The Czech Centre in Warsaw organized an exhibition Jan Palach 69, which now travels around Poland due to the great interest of students and young people, and encourages discussion on modern Czech history. Ms Holland launched the exhibition in Warsaw in person and with thanks to HBO's understanding and comprehension, the exhibition is always accompanied by a screening of the film.

A black and white portrait of Josef Chromý, an elderly man with white hair, wearing a white shirt and a striped tie. He is smiling slightly and looking towards the camera.

JOSEF CHROMÝ

PODNIKATEL, INVESTOR, PRODUCENT A VÝVOZCE VÍNA A POTRAVIN
/ BUSINESSMAN, INVESTOR, PRODUCER AND EXPORTER OF WINE
AND FOOD

AUSTRÁLIE
/ AUSTRALIA

Josef Chromý se narodil v Československu. V řemesle následoval svého otce a ve věku devatenácti let dokončil studium na Státní škole masného průmyslu v Praze. Z vlasti odešel v roce 1950 a v první emigrační vlně se dostal přes Rakousko do Austrálie. Usadil se na Tasmánii, kde se stal jedním z neúspěšnějších podnikatelů. Začínal ale jako drobný podnikatel, v Burnie provozoval výrobu masa a uzenin a dva obchody, kde své výrobky prodával. V roce 1958 svoji společnost pojmenoval Blue Ribbon Meat Products a v roce 1972 postavil novou moderní továrnu. Podnik se díky jeho pracovitosti, podnikavosti a kvalitě výrobků rozrostl tak, že se J. Chromý stal největším tasmánským soukromým zaměstnavatelem. Vlastnil farmy, obchody, jatky, továrny na uzeniny a distribuční centra, jeho hovězí a skopové se vyváželo do 22 zemí světa. V roce 1994 změnil Blue Ribbon ze soukromé společnosti na společnost akciovou a tu následně prodal na Australské akciové burze. Ve stejném roce se J. Chromý začal zabývat vinařstvím, investicemi do oblasti turistiky a nemovitostí. Stal se vlastníkem prestižních australských značek vín Heemskerck a Jansz. Na holé půdě vybudoval největší tasmánské vinařství Tamar Ridge a nyní vlastní vinice s názvem Josef Chromy Wines. Ty čestně nesou symbol České republiky – českého lva, a tak reprezentují Českou republiku i na druhé straně zeměkoule. Tři produktové řady jeho vyhlášených vín byly pojmenovány Pepik, Josef Chromy a Zdar, podle jeho rodného města Žďáru nad Sázavou. Během posledních šesti let vína získala 17 trofejí, 40 zlatých, 71 stříbrných a více než 170 bronzových medailí v australských i mezinárodních soutěžích. Největším úspěchem je ocenění vína Josef Chromy Chardonnay 2011 jako nejlepší Chardonnay světa v londýnské mezinárodní soutěži Decanter World Wine Awards 2013. Jeho vína jsou vyvážena z Austrálie do České republiky, Kanady, USA, Velké Británie, Japonska, Singapur, Číny a mnoha dalších zemí. Vedle investování do výstavby a zakládání rezidenčních čtvrtí po celé Tasmánii je J. Chromý zvláště hrdý na přestavbu staré rozpadlé budovy nemocnice v Launcestonu. Pod názvem The Charles slouží dnes jako sídlo hotelu, restaurace, kanceláří, lékařských ordinací a luxusních bytových jednotek. Nejnovější investicí je nákup komplexu Penny Royal, jenž zahrnuje hotel a prochází náročnou rekonstrukcí s cílem vybudovat několik restaurací a turistický zábavní park s tématy námořnictví a prvních australských kolonistů.

Navzdory zdravotním potížím z roku 2005 neustal ve svých aktivitách a nadále stojí v čele společnosti The JAC Group. Získal mnoho významných ocenění, mj. Nejlepší podnikatel roku, Australian Export Awards 1994 za vývoz zemědělských produktů, Medal of the Order of Australia, Tasmanian Export Leadership Award 2008, Australian Export Heroes Award 2009 a roce 2013 byl uvedený do Síně slávy Launcestonské obchodní komory. Obdržel také pamětní medaili od předsedy Senátu Parlamentu České republiky. Sám si nejvíce váží pozvání na oběd s britskou královnou v roce 2000, kde byl poctěn nejčestnější pozicí u stolu, naproti královně. Josef Chromý nadále šíří na nejjihnější ostrově Austrálie český technologický a podnikatelský um v oblasti investiční, potravinářské a vinařské. Ve svém domě mnohokrát pořádal setkání Čechů, kteří se jako on přistěhovali na Tasmánii. Využíval k tomu různých příležitostí – návštěvu biskupa Petra Esterky z Kalifornie (Cena Gratias agit 2013) nebo koncertních vystoupení známých českých skupin Olympic, Čechomor, Lenky Filipové a řady jiných. Josef Chromý nikdy nezapomněl, z jakých poměrů pochází a odkud přišel.

Josef Chromý was born in Czechoslovakia. He followed his father into his business, finishing his studies at the State School for Meat Processing in Prague at age 19. He joined the first wave of emigration in 1950, leaving the country through Austria and ended up in Australia. He settled in Tasmania, where he became a very successful businessman. He started out, however, as a small business owner in Burnie, where he ran a processing facility that produced meat and smoked meat products, as well as two shops where he sold his own products. In 1958, he renamed his company Blue Ribbon Meat Products and built a new, modern factory in 1972. Thanks to Mr Chromý's hard work, business sense and high quality products, his business grew to such an extent that he became the largest private employer in Tasmania. His beef and mutton was exported to 22 countries around the world. In 1994, Blue Ribbon changed from a private enterprise into a joint stock company and was listed on the Australian stock exchange. The same year, Mr Chromý became involved in wine making, investments into the tourist industry, and real estate. He became the owner of the prestigious Australian wine brands Heemskerck and Jansz. He built the largest Tasmanian winery, Tamar Ridge, from the ground up, and now runs his own winery under the name Josef Chromy Wines. His wines proudly bear the symbol of the Czech Republic – the Czech lion, and therefore represent the Czech Republic halfway around the world. Three product lines of his renowned wines were named Pepik, Josef Chromy and Zdar, after his hometown Žďár nad Sázavou. Over the past six years, his wines have won 17 trophies, 40 gold medals, 71 silver medals and over 170 bronze medals in Australian and international competitions. His greatest success was his Josef Chromy Chardonnay 2011, which was recognized as the best Chardonnay in the world at the Decanter World Wine Awards 2013 in London. His wines are exported from Australia to the Czech Republic, Canada, USA, Great Britain, Japan, China, Singapore, and many other countries. Mr Chromý is especially proud of the renovation of the old, run-down hospital building in Launceston. Now called The Charles, it is a multifunctional complex that includes a hotel, restaurants, offices, medical offices, and luxury residences. His most recent investment was the purchase of the Penny Royal complex, which includes a hotel and is undergoing a careful reconstruction with the goal of building a number of restaurants and an amusement park with the theme of seafaring and the first Australian colonists.

Despite health difficulties beginning in 2005, Mr Chromý has not cut back on his activities and continues at the head of the JAC Group. He has received a number of awards, including the Best Businessman of the Year, the 1994 Australian Export Award for his agricultural product exports, the Medal of the Order of Australia, the Tasmanian Export Leadership Award 2008, the Australian Export Heroes Award 2009, and in 2013, he was inducted into the Launceston Chamber of Commerce Hall of Fame. He also received a commemorative medal from the President of the Senate of the Czech Republic. He himself values above all the invitation to lunch with the British Queen in 2000, where he was given the most prestigious position at the table, directly opposite the Queen. Mr Chromý tirelessly promotes Czech technological and entrepreneurial know-how in the areas of investments, food and wine on Australia's southernmost island. He has held many gatherings of Czechs who moved to Tasmania like him, often as part of a special occasion, such as the visit of Bishop Petr Esterka from California (2013 Gratias agit award recipient) or concerts of well-known Czech groups such as Olympic, Čechomor, Lenka Filipová and many others. Josef Chromý has never forgotten from what circumstances and from where he comes from.

ELIŠKA KRAUSOVÁ

VÝKONNÁ ŘEDITELKA KRAJANSKÉHO SPOLKU ASOCHECA V KOLUMBII
/ EXECUTIVE DIRECTOR OF ASOCHECA IN COLOMBIA

KOLUMBIE
/ COLOMBIA

Eliška Krausová se narodila v Praze. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy absolvovala obor španělština-francouzština a v červnu 1968 odjela na připravenou zahraniční studijní cestu do Kolumbie. Československé úřady po srpnu 1968 nepřipustily její návrat do vlasti. Domů za rodiči a sourozenci přijela poprvé po patnácti letech už jako Kolumbijka na turistické vízum. V Kolumbii se vdala a pracovala. Na základě úspěšného konkurzu působila jako profesorka francouzštiny a španělštiny na jedné ze státních kolumbijských univerzit. V současné době stojí v čele kanceláře mezinárodních vztahů, kterou sama založila, přesvědčená o důležitosti globálních vztahů, poznávání světa, rozdílu i podobností, hledání společných zájmů a vzájemného pochopení, jak sama uvádí, v duchu J. A. Komenského. Kancelář působí při Národní pedagogické univerzitě v Bogotě. Celý život se věnovala studentům, proto se zaměřila na postgraduální studium didaktiky a pedagogiky. Sestavila více než dvacet skript a je autorkou mnoha pracovních studijních textů. V 90. letech kontaktovala Československé velvyslanectví v Bogotě a obdržela znovu československé občanství a pas.

S několika přáteli iniciovala založení krajanského spolku v roce 2009. Po uzavření Velvyslanectví České republiky v Bogotě v roce 2010 se stal krajanský spolek důležitým prvkem v jinak velmi omezeném zastoupení České republiky v Kolumbii. Jedná se navíc o jediný spolek krajanů v regionu andských zemí (Peru, Kolumbie, Ekvádor a Bolívie). ASOCHECA pod vedením Elišky Krausové už třetím rokem úspěšně organizuje výstavy obrázků malovaných dětmi v koncentračním táboře v Terezíně. Probíhají pod názvem Vždy se navrátím k životu... (Siempre volveré a vivir...) na různých místech Kolumbie, v synagogách, veřejných knihovnách, státních i soukromých univerzitách a také na středních školách. Výstavu doplňuje E. Krausová besedami a dalšími doprovodnými akcemi, společenskými podniky a rozhovory pro média. Díky výstavě se tak informace o České republice jen v průběhu jednoho roku podaří rozšířit mezi nejméně 2 500 lidí. Usiluje o propagaci České republiky ve velkých i menších městech, probouzí zájem o život českých občanů, o jejich historii a kulturu. Asocheca má vlastní webovou stránku (www.asocheca.org), která přináší aktuální informace jak o České republice, tak zprávy z Kolumbie, stala se platformou pro výměnu informací, hodlá nabízet také poradenskou službu zájemcům o studium nebo turistiku a poskytovat informace podnikatelským subjektům a investorům z obou zemí.

Eliška Krausová dlouhodobě spolupracuje s Velvyslanectvím České republiky v Limě a po znovuotevření v roce 2013 také s Velvyslanectvím České republiky v Bogotě. Podílí se na přípravě oficiálních stykových akcí a návštěvách českých představitelů v Kolumbii, oslavách státního svátku, zprostředkování kontaktů aj. Je známá svým velice aktivním a pozitivním přístupem ke všemu, co se týká České republiky. Zásahu na vzniku a udržení chodu krajanského spolku v Kolumbii, ke kterému se stále častěji hlásí i mladá generace Čechů a řada kolumbijských přátel, lze jednoznačně přičíst její neúnavné práci a kouzlu osobnosti.

Eliška Krausová was born in Prague. She graduated from the Faculty of Arts, Charles University with a degree in Spanish and French, and in June 1968 she left on a pre-planned foreign study trip to Colombia. After August 1968, Czechoslovak authorities refused to allow her to return home. She came home to her parents and siblings for the first time after fifteen years, this time as a Colombian citizen on a tourist visa. In Colombia, she married and worked. Based on a successful interview, she worked as a professor of French and Spanish at one of the Colombian state universities. Currently Ms Krausová heads the International Relations office, which she founded, convinced of the importance of global relations, exploring the world, its similarities and differences, finding common interests and mutual understanding, as she says, in the spirit of Jan Amos Comenius. Her office is at the National Pedagogical University in Bogota. Her whole life has been devoted to students, so she focused her graduate studies on didactics and pedagogy. She has written more than twenty sets of lecture notes and is the author of a number of textbooks. In the 1990s, she contacted the Czechoslovak Embassy in Bogota and reclaimed her Czechoslovak citizenship and received her passport.

With a few friends Ms Krausová established an expatriate association in 2009. After the closure of the Embassy of the Czech Republic in Bogota in 2010, it became an important element of the expatriate society in an otherwise very limited representation of the Czech Republic in Colombia. It is, moreover, the only expatriate association in the Andean region (Peru, Colombia, Ecuador and Bolivia). Under Ms Krausová's direction, ASOCHECA has successfully organized exhibitions of pictures painted by children in the concentration camp Theresienstadt for the third year. The exhibition, entitled I will always return to life... (Siempre volver a vivir...), has been displayed at different locations in Colombia, in synagogues, public libraries, state and private universities and secondary schools. The exhibition is accompanied by discussions and other events, social enterprises and media interviews. Thanks to the exhibition, information about the Czech Republic reached at least 2500 people over the course of one year. It aims to promote the Czech Republic in large and small cities, and awaken interest in the life of Czech citizens, about their history and culture. ASOCHECA has its own website (www.asocheca.org), which provides current information on both the Czech Republic and news from Colombia, and has become a platform for the exchange of information. It also plans to offer a consultancy service to those interested in studying or tourism in the Czech Republic and provide information to businesses and investors from both countries.

Ms Krausová has worked with the Embassy of Czech Republic in Lima for a long time, and after its reopening in 2013, also with the Embassy in Bogota. She helps organize official events and visits by Czech representatives in Colombia, plan National Day celebrations, provide contacts, etc. She is known for her very active and positive approach to everything that concerns the Czech Republic. Credit for the creation and preservation of the expatriate association in Colombia, which is increasingly of interest to the younger generation of Czechs and many Colombian friends, can be clearly attributed to her tireless work and charisma.

REINER KUNZE

BÁSNÍK A PŘEKLADATEL
/ POET AND TRANSLATOR

NĚMECKO
/ GERMANY

Reiner Kunze se narodil v městečku Oelsnitz (Olešnice) v saském Krušnohoří. Jako dítě z hornické rodiny byl považován za talent nově založené Německé demokratické republiky (1949). Ve svých 16 letech vstoupil do Jednotné socialistické strany Německa (SED) a zdálo se, že ho v novém státě čeká strmá kariéra. Absolvoval studia filozofie a žurnalistiky na Univerzitě Karla Marxe v Lipsku, přezdívané Rudý klášter. Po maďarských událostech roku 1956 začal o své orientaci pochybovat. Naopak, ze strany aparátu se stala předmětem kritiky mj. jeho lyrika, již byla vytýkána absence stranickosti a individualismus. Byl obviněn z kontrarevoluční činnosti a musel krátce před promoci v roce 1959 opustit místo asistenta na univerzitě. Na protest proti potlačení Pražského jara vystoupil R. Kunze z SED. Jejím členem byl tehdy už jen formálně, aby minimalizoval riziko pro ty, kdo se mu snažili pomoci. Ani kulturně-politické uvolnění po nástupu Ericha Honeckera mu nepřineslo volnost k publikační činnosti. Rodina byla od roku 1968 soustavně šikanována a sledována tajnou službou Stasi. Režim se bál importu Pražského jara. Po vydání svazku próz o životě v NDR a také o osudu pronásledovaných českých spisovatelů s ironickým názvem Záračná léta (Die Wunderbaren Jahre) v západním Německu a po vzájemných solidarizačních aktech s písničkářem Wolfem Biermannem, byl Reiner Kunze vyloučen ze Svazu spisovatelů a musel v dubnu 1977 nakonec i on odejít se svou rodinou do Spolkové republiky Německo.

Reiner Kunze, dr.h.c., dnes žije v bavorském Erlau. Jeho dům s adresou Na slunečné stráni (Am Sonnenhang) se stal sídlem Nadace Reiner a Elisabeth Kunzových a má se zčásti proměnit ve výstavní galerii. Jihokorejský pavilon poezie (Příbytek rýmu zvonkohry) v zahradě domů Kunzových má svědčit o síle poezie, která spojuje kontinenty. Kunzova lyrika, která přijímala podněty z lidové slovesnosti, německé romantiky a myšlení, především pozdního Bertolta Brechta, by se bez setkání s imaginací české lyriky, a to nejen s její barokní smyslovostí či hravostí poetismu, ale i s jejím civilním a tragicky existenciálním laděním, byla ubírala asi podstatně jinou, neznámou a stěží odhadnutelnou cestou. S pomocí manželky, původem z česko-německé rodiny ze Znojma, přeložil R. Kunze během více než padesáti let texty asi padesáti českých autorů, především lyrické básně, ale i pohádky, prozaická díla a dramata. Nechybí mezi nimi J. Seifert, M. Holub, O. Mikulášek, I. Blatný, F. Halas, B. Reynek, J. Zahradníček aj. Přeložil také Holanovu Noc s Hamletem a výbor z jeho lyriky. Mistrně přeložil Jana Skácela, kterého uvedl do literatury německy mluvících zemí i do světové literatury a přibližoval ho po desetiletí čtenářům i tím, že jeho poezii předčítal při svých autorských čteních.

Jeho vlastní lyrika byla převedena do několika desítek jazyků. České překlady pocházejí z pera Milana Kundery, Ludvíka Kundery, J. Skácela, L. Dvorského, L. Příhody, M. Fucimanové a J. Kühmeiera. K nejnámějším básním patří Útočiště za útočištěm, Jako věci z hlíny, Na tebe v modrém plášti. Nelze opomenout ani jeho dílo esejistické a polemické, občansky angažované. Reiner Kunze je členem renomovaných akademií a nositelem mnoha literárních cen. V roce 1968 obdržel v Československu cenu za překladatelské dílo, Uměleckou cenu k česko-německému porozumění (spolu s Ludvíkem Kunderou, 2002), cenu Obce spisovatelů Premia Bohemica (2004) a Cenu Jihomoravského kraje (2014). Česky vyšla Kunzova sbírka Věnování (1964) a dvojjazyčný výbor z poezie Jako věci z hlíny (1998). Osobnost Reiner Kunze představuje nepřeslechnutelný hlas poválečné německé lyriky a o jeho díle lze říci, že si vydobyla trvalou platnost nejen doma, ale i ve světě.

Reiner Kunze was born in Oelsnitz in the Saxon Ore Mountains. As a child from a mining family, he was considered to be a great talent by the German Democratic Republic when it came into existence in 1949. At the age of sixteen, Mr Kunze joined the Socialist Unity Party of Germany (SED) and it seemed that as if he had an auspicious career ahead of him in the new country. He completed his studies at the Karl Marx University in Leipzig. He majored in philosophy and journalism (the University's nickname was „Red Cloister“). After the events in Hungary in 1956, Mr Kunze began to question his political orientation. He faced criticism by the governing structures for his poetry. He was blamed for his lyrics showing little party principles adherence and too much individualism. He was accused of counter-revolutionary activities and had to leave his position as an assistant at the university shortly before his graduation in 1959. In protest against the suppression of the Prague Spring in 1968, he left the Socialist Unity Party (SED). Even at that time, he continued to be a formal member of the SED only, in order to minimize the risk for those who were trying to help him. Not even the slight cultural and political relaxation, that occurred after Erich Honecker's assuming power, allowed Mr Kunze to freely develop his publishing activities. From 1968 on, his family was systematically bullied and monitored by the Stasi, the East German State Secret Police. After Mr Kunze's volume of prosaic works about life in East Germany was issued and also the works about the fate of persecuted Czech writers were published in West Germany under the ironic title Die wunderbaren Jahre (The Wonderful Years), he was expelled from the Writers' Union. In April 1977, he and his family were forced to leave for West Germany. Today Mr Kunze, who has since received a honorary doctorate, lives in the Bavarian town of Erlau. His residence, with an address Am Sonnenhang (On Sunny Slope), has become the home base for the Reiner and Elisabeth Kunze's Foundation.

Mr Kunze's poetry, which is inspired by folklore, German romanticism, and the later ideas of Bertolt Brecht, would most likely have taken a much different, unknown and unpredictable path if it had not mingled with the imagination of Czech lyricism. With the help of his wife, whose origins lie in a Czech-German family in Znojmo, he has translated the texts of about fifty Czech authors for over the past fifty years, mainly lyrical poetry, but also fairy tales, prose, and plays. These include works by such authors as Seifert, Holub, Mikulášek, Blatný, Halas, Reynek and Zahradníček, to name but a few. He has also translated Holan's A Night with Hamlet and a collection of his poetry. Mr Kunze's masterpiece of work are translations of Jan Skácel's books that introduced this writer not only to the literature of German-speaking countries but to the international readers as well.

Mr Kunze's own poetry has been translated into several dozen languages. The Czech translations have been done by such authors as Milan and Ludvík Kundera, Skácel, Dvorský, Příhoda, Fucimanová, and Kühmeier. His most famous poems include Zuflucht noch hinter der Zuflucht (Refuge behind Refuge), Wie die Dinge aus Ton (Like Things Made of Clay), and Auf dich im blauen Mantel (To You in a Blue Coat). Mr Kunze is a member of several prestigious literature academies and recipient of many literary awards. In 1968, he received a prize in Czechoslovakia for his translation work, in 2002 the Artistic Award for Czech-German Understanding (together with Ludvík Kundera), in 2004 the Premia Bohemica Prize, and in 2014 the Prize of the South Moravian Region. Mr Kunze's collection entitled Věnování (Dedication) was published in Czech in 1964 and a bilingual anthology of his poetry was published in 1998 under the title Jako věci z hlíny (Like Things Made of Clay). The personality of Reiner Kunze represents a very clear voice of German post-war lyrics and his works have gained a strong position at home and abroad.

BLANKA MATRAGI

AKADEMICKÁ MALÍŘKA, MÓDNÍ NÁVRHÁŘKA A DESIGNÉRKA
/ ACADEMIC ARTIST, DESIGNER, AND FASHION DESIGNER

LIBANON
/ LIBANON

Blanka Matragi se narodila ve Světlá nad Sázavou, kde se po ukončení základní školy vyučila v místních sklárnách Bohemia brusičkou skla. V roce 1974 ukončila Umělecko-průmyslovou školu sklářskou v Železném Brodě a začala studovat na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze, obor oděvní výtvarnictví. V roce 1976 získala první místo v celostátní soutěži Módní tvůrce, cenu Studia mladých, Českého rozhlasu a časopisu Mladý svět. Stala se jednou z nejznámějších módních návrhárek ve střední Evropě. V roce 1978 vyhrála soutěž o kolekci pro olympijské hry v Moskvě, kde také uspořádala výstavu. V následujícím roce se provdala a po ukončení vysoké školy a získání titulu akademická malířka se v roce 1980 odstěhovala za manželem do libanonského Bejrútu.

Už v letech 1980–1982 vytvořila první návrhy večerních šatů v soukromé libanonské firmě a záhy otevřela na hlavní bejrútské třídě Hamra svůj módní salon Blanka Haute Couture. V roce 1987 vyhrála Blanka Matragi světový konkurz na návrhy policejních uniforem v Abú Dhabí ve Spojených arabských emirátech. U příležitosti 15. výročí založení svého bejrútského salonu uspořádala v Praze módní přehlídku, která se setkala se zájmem všech společenských kruhů. V roce 1999 se návrhem a realizací kolekce New Line pro sklárny v Kamenickém Šenově a kolekce skleněné bižuterie pro firmu Moser po letech vrátila do oblasti sklářské tvorby. Následně uspořádala v Bejrútu reprezentativní výstavu křišťálové kolekce. Čestnou občankou města Světlá nad Sázavou, odkud pochází, je od roku 2000. 20. výročí založení svého salonu v Bejrútu oslavila návrhem nové kolekce a uspořádáním exkluzivní módní přehlídky v Praze.

Blanka Matragi získala mnoho významných ocenění. V Praze obdržela Evropskou cenu umění, udělovanou Evropskou unií umění a Světovou cenu Salvadora Dalího. Bezprostředně poté získala za módní návrhy též Cenu Františka Kupky 2002 udělovanou Sdružením českých grafiků František Kupka. V říjnu 2003 převzala v Senátu Parlamentu České republiky titul Významná česká žena ve světě, kterou uděluje Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů. V březnu 2006 vydala v České republice autobiografickou knihu Blanka Matragi, za kterou získala cenu Český bestseller 2006. Po pěti letech vyšla její druhá autobiografie Jedu dál. Na podzim 2006 uspořádala v Obecním domě v Praze reprezentativní módní přehlídku a retrospektivní výstavu k 25. výročí své tvorby. V roce 2008 jí udělila Evropská společnost pro kulturu cenu LADY PRO. V roce 2012 oslavila Blanka Matragi 30. výročí své umělecké tvorby. Uspořádala galapřehlídku v pražském Obecním domě a otevřela tam též svoji retrospektivní výstavu TIMELESS, prodlouženou do konce roku 2014.

Blanka Matragi prostřednictvím své tvorby a také díky mimořádným vztahům s představiteli vysoké společnosti v Libanonu a v zemích Perského zálivu, včetně řady členů tamních královských rodů, dlouhodobě šíří v regionu Blízkého východu dobré jméno České republiky a povědomí o kvalitách českých umělců a jejich děl i českých produktů obecně. Vedle exkluzivních haute couture modelů pro manželky, sestry a dcery králů, emírů, šejchů a magnátů v Zálivu expanduje i do dalších oblastí, věnuje se designu a šperkům. Její doménou jsou ale velké večerní toalety a svaatební šaty.

Blanka Matragi was born in Světlá nad Sázavou, where, after completing her basic education, she trained as a glasscutter at the local Bohemia glass factory. In 1974, she graduated from the Secondary School of Applied Arts in Železný Brod and began studying the field of clothing design at the Academy of Arts, Architecture, and Design in Prague. In 1976, she placed first in the nationwide Young Fashion Designers Competition. In the same year she also won the Youth Studio Prize, the Czech Radio Prize and the Young World Magazine Press Prize. She subsequently became one of the most well known fashion designers in all of Central Europe. In 1978, she won the competition for her design of the collection for the Olympic Games in Moscow, where she also organized a fashion exhibition. In the next year she married and, in 1980, after finishing her university studies and receiving the title of Academic Artist, moved to Beirut, Lebanon to join her husband.

Almost immediately after her move, Ms Matragi created her first evening dress designs for a private Lebanese company and opened her own fashion salon – Blanka Haute Couture – on Hamra Street, one of Beirut's main thoroughfares. In 1987, she won the international competition for the design of uniforms for the police force in Abu Dhabi, United Arab Emirates. On the occasion of the fifteenth anniversary of the opening of her salon in Beirut, she organized a fashion show in Prague and was received with great interest by all social circles. After many years she returned to the field of glass design when, in 1999, she designed and produced the New Line collection for the glassworks in Kamenický Šenov as well as a glass jewelry collection for Moser. She subsequently organized a representative exhibition of her crystal collection in Beirut. She was proclaimed an honored citizen by her hometown of Světlá nad Sázavou in 2000. Ms Matragi celebrated the twentieth anniversary of the opening of her Beirut salon with a new collection and an exclusive fashion show in Prague.

Ms Matragi has received many important awards. In Prague, she was awarded the European Prize for Fine Arts by the European Union of Arts and the World Prize of Salvador Dali. Immediately afterwards, in 2002, she also received the František Kupka Prize from the Association of Czech Graphic Artists for her fashion designs. In October 2003, the Senate of the Parliament of the Czech Republic presented her with the title of Distinguished Czech Woman of the World, which is awarded by the International Coordination Council of Czechs Living Abroad. March 2006 saw the publication of Ms Matragi's autobiography, for which she received the prize for Czech Bestseller of 2006. Five years later, her second autobiography Jedu dál (Going Further) was published. In autumn 2006, she organized a representative fashion show and a retrospective exhibition in Prague's Municipal House to celebrate twenty-five years of her creations. In 2008, she received the LADY PRO prize awarded by the European Society for Culture. In 2012, Ms Matragi celebrated the thirtieth anniversary of her artistic creations. She organized a gala fashion show in Prague's Municipal House and also opened her retrospective exhibition under the name TIMELESS, which has been extended to the end of 2014.

Through her creations and thanks to her excellent relationships with the representatives of high society in Lebanon and the Persian Gulf countries, including a number of members of the local royal families, Ms Matragi has long been promoting the good reputation of the Czech Republic and awareness of the high quality of Czech artists and their works as well as of Czech products overall. In addition to the exclusive haute couture models she designs for the wives, sisters and daughters of the Persian Gulf's kings, emirs, sheikhs, and magnates, she has also expanded into other areas of design, such as jewelry. Her primary domain however remains formal eveningwear and wedding dresses.

A black and white portrait of Odilon Borges Jr., an elderly man with glasses, wearing a suit and tie, smiling slightly. He is positioned in front of a flag, likely the Brazilian flag.

ODILON BORGES JR.

HONORÁRNÍ KONZUL ČESKÉ REPUBLIKY V BRAZÍLIÍ
/ HONORARY CONSUL OF THE CZECH REPUBLIC IN BRAZIL

BRAZÍLIE
/ BRAZIL

Odilon Borges Jr. se narodil v brazilské Vitorii, stát Espírito Santo. Na Právnické fakultě Federální univerzity Espírito Santo (UFES) se specializoval na administrativní právo a dosáhl titulu doktor práv. Na Univerzitě Candido Mendes v Rio de Janeiro bylo jeho specializací veřejné právo. Na mezinárodní politiku se zaměřil na Federální univerzitu Brasília, americkým právem se zabýval při studiu v Nadaci Getulio Vargas Rio de Janeiro a absolvoval také další krátkodobé kurzy. Plnil řadu významných akademických funkcí. Byl profesorem práva na Federální univerzitě Espírito Santo, kde vedl magisterské a postgraduální kurzy, předsedou Rady pro výzkum univerzity, právním poradcem, předsedou, přednášejícím i účastníkem mnoha národních a mezinárodních právnických kongresů.

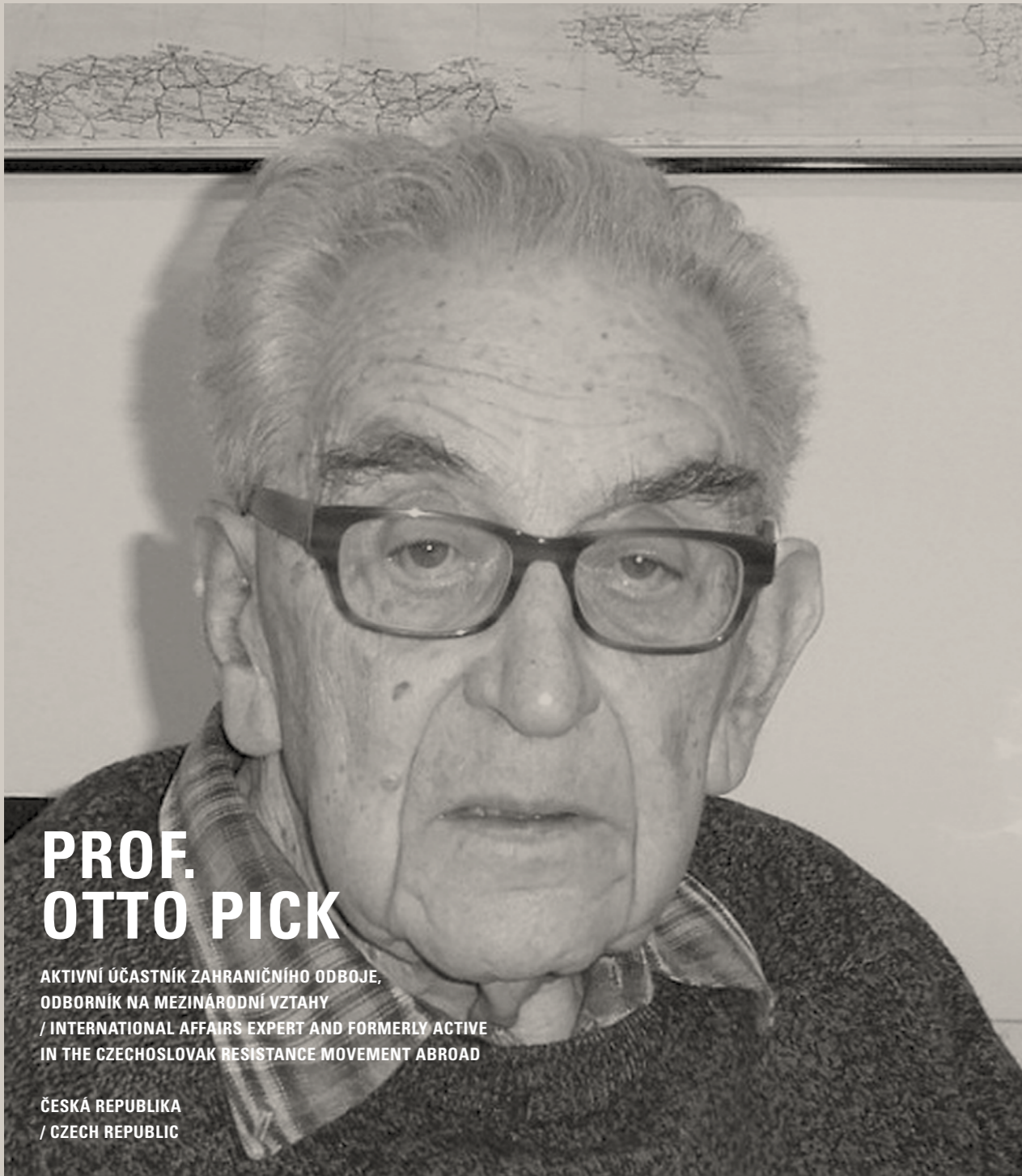
Odilon Borges Jr. spolupracuje s Generálním konzulátem Sao Paulo a Velvyslanectvím České republiky v Brazílii v rámci řešení úkolů vyplývajících z titulu funkce vedoucího honorárního konzulátu nad rámec těchto činností. Honorárním konzulem České republiky se stal v roce 2009. Vzhledem ke svým obchodním vazbám vystupoval již před nástupem do této funkce ve prospěch České republiky. Vedle toho je konzultantem brazilských a mezinárodních obchodních firem ve státě Espírito Santo, majitelem poradenské firmy Consultime. Zastává funkci čestného předsedy Technologického parku Espírito Santo a je členem etického konsorcia vlády státu Espírito Santo. Po určitou dobu byl předsedou Banky pro rozvoj Espírito Santo, tajemníkem Federální agentury pro rozvoj (GERES), členem rady předsedů sdružení Gazeta Communications Network, členem právnických asociací v Brazílii, Španělsku, Portugalsku včetně Institutu administrativního práva (IBDA) a Institutu konstitučního práva (IBDC) v Brazílii. Získal významná ocenění Federální univerzity Espírito Santo, Federace průmyslu Espírito Santo a Literární akademie státu Espírito Santo.

Odilon Borges Jr. v uplynulých letech samostatně realizoval či se podílel na řadě projektů propagujících Českou republiku. Zorganizoval výstavu o Václavu Havlovi na Federální univerzitě Espírito Santo, výstavu o českém pivu ve Vitorii, přehlídku českých filmů v hlavním městě, koncerty Smetanova tria ve Venda Nova de Imigrante a ve Vitorii, sportovně-vzdělávací turné českých šachových velmistrů Petra Veličky a Terezy Olšarové po státě Espírito Santo, spojené s popularizací šachů, přednáškami a tréninky na školách a významnou medializací, koncerty české operní zpěvačky Lucie Silkenové ve Vitorii a Venda Nova de Imigrante, koncert Ivy Bittové ve Vitorii. Odilon Borges Jr. pomáhá českým podnikatelským subjektům v přístupu na místní trh. Spolupracoval s firmami Mitas, Gestra CZ, Vítkovice aj. Opakovaně prezentoval Českou republiku na veletrhu mramoru a granitu Vitoria Stone Fair v Espírito Santo samostatným českým stánkem. Podporuje spolupráci mezi akademickými subjekty z České republiky a Federální univerzitou státu Espírito Santo. V roce 2013 se významně podílel na realizaci úspěšné návštěvy předsedy Senátu Parlamentu České republiky Milana Štěcha v Brazílii v doprovodu podnikatelské delegace, zástupců školství, ministerstva životního prostředí, bankovního aj. sektorů.

Odilon Borges Jr. was born in Vitória, in the Brazilian state of Espírito Santo. Whilst studying at the Faculty of Law at the Federal University of Espírito Santo (UFES), he specialized in administrative law and earned the title of Doctor of Law. At the Candido Mendes University in Rio de Janeiro, his focus was on public law. In addition, he studied international policy at the Federal University of Brasília, American law at the Getulio Vargas Foundation in Rio de Janeiro, and completed a number of other short-term courses. Mr Borges has held a number of academic positions, including Professor of Law at the Federal University of Espírito Santo, where he taught master and postgraduate program courses; Chairman of the University Research Council; and legal advisor. He has also participated as chairman and lecturer in many national and international legal congresses.

Mr Borges works in cooperation with the Consulate General of the Czech Republic in São Paulo and the Embassy in Rio de Janeiro, Brazil to complete tasks associated with the title of Head Honorary Consul that exceed the standard activities associated with this post. He became the Czech Republic's Honorary Consul in 2009. Thanks to his business ties, he already worked for the benefit of the Czech Republic even prior to assuming this position. In addition, he acts as advisor to Brazilian and international companies in the state of Espírito Santo and owns his own consulting firm – Consultime. He is also the Honorary Chairman of the Espírito Santo Technological Park and is a member of the Ethics Consortium of the Government of Espírito Santo. He has also previously held the posts of Chairman of the Espírito Santo Development Bank, Secretary General of the Brazilian Federal Development Agency (GERES), and was a member of the Council of Chairmen of the Gazeta Communications Network, as well as a member of various legal associations in Brazil, Spain, and Portugal, including the Institute of Administrative Law (IBDA) and the Institute of Constitutional Law (IBDC) in Brazil. He has been awarded important honors by the Federal University of Espírito Santo, the Federation of Industry in Espírito Santo, and the Literary Academy of the State of Espírito Santo.

In the past, Mr Borges has either worked independently on or participated in a number of projects promoting the Czech Republic. He organized an exhibition dedicated to Václav Havel at the Federal University of Espírito Santo; a Czech beer exhibition in Vitória; a Czech film festival in the capital; concerts featuring the Smetana Trio in Venda Nova de Imigrante and in Vitória; an educational sports tourney of the Czech chess masters Petr Velička and Tereza Olšarová for the state of Espírito Santo that was linked with a campaign to popularize chess; various lectures and training sessions at schools, all receiving significant media attention; concerts featuring the Czech opera singer Lucie Silkenová in Vitória and in Venda Nova de Imigrante; and an Iva Bittová concert in Vitória. Mr Borges helps Czech businesses access the local market in Brazil. He has worked in cooperation with companies such as Mitas, Gestra CZ, Vítkovice, and many others. He has repeatedly arranged for the Czech Republic to have a representative stand at the Vitória Stone Fair in Espírito Santo. In addition Mr Borges supports cooperation between educational entities located in the Czech Republic and the Federal University of Espírito Santo. In 2013, he played a key role in the successful Brazilian visit of Milan Štěch, the President of the Senate of the Parliament of the Czech Republic, who was accompanied by a commercial delegation, and representatives of various sectors, including, amongst others, education, the Ministry of the Environment, and banking.

PROF. OTTO PICK

AKTIVNÍ ÚČASTNÍK ZAHRANIČNÍHO ODBOJE,
ODBOŘNÍK NA MEZINÁRODNÍ VZTAHY
/ INTERNATIONAL AFFAIRS EXPERT AND FORMERLY ACTIVE
IN THE CZECHOSLOVAK RESISTANCE MOVEMENT ABROAD

ČESKÁ REPUBLIKA
/ CZECH REPUBLIC

foto: Gerald Schubert

Prof. Otto Pick se narodil v Praze do smíšené česko-židovské rodiny. V důsledku židovského původu matky zajistili rodiče v roce 1939 jeho odjezd do Anglie v rámci transportů organizovaných Nicolaem Wintonem. Ve Velké Británii pokračoval ve studiu na střední škole, studia však přerušil a v březnu 1943, ihned po dosažení osmnácti let, narukoval do československé zahraniční brigády. V roce 1944 byl převelen k obléhání přístavu Dunkerque. Během druhého nasazení čsl. brigády v dubnu 1945 byl raněn a s čsl. armádou se vrátil do vlasti. Prezident E. Beneš mu udělil Československou medaili Za chrabrost před nepřitelem. Po demobilizaci krátce pracoval na ministerstvu obrany a poté studoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Současně pracoval jako tlumočnick na Velvyslanectví USA v Praze, což se mu, spolu s působením v čsl. zahraniční armádě v Anglii a s účastí na studentských demonstracích proti komunistickému puči v únoru 1948, stalo osudným pro jeho rozhodnutí o nemožnosti dalšího setrvání v Československu. V dubnu 1948 uprchl pěšky přes hranice do Německa, aby se ještě na útěku dozvěděl, že na něj byl vydán zatykač. Podařilo se mu usadit ve Velké Británii, kde dokončil studium historie na Oxfordské univerzitě. Poté osm let pracoval jako redaktor BBC, následně zahájil akademickou dráhu. Nejdříve působil jako asistent na prestižní London School of Economics, kde také absolvoval postgraduální studium a získal doktorát. V roce 1966 přešel na nově zakládanou univerzitu v Guildfordu v Surrey, kde se vypracoval na děkana a prorektora a získal řádnou profesuru. Přednášel na předních univerzitách v Evropě a USA.

V roce 1983 přesídlil do Mnichova, kde do roku 1985 zaujímal postavení ředitele československého vysílání Rádía Svobodná Evropa. Šest let přednášel na mnichovské univerzitě, do roku 1991 přednášel na Univerzitě Johns Hopkins v Bologni. Současně působil jako profesor ve Středisku pro evropská studia na Dickinson College v americké Pensylvánii, jako hostující profesor opět na univerzitě v Mnichově a v letech 1987–1993 jako mimořádný profesor na univerzitě v Bostonu. Po listopadu 1989 obdržel pozvání Univerzity Karlovy, aby přednášel v Praze. Osm let následně působil jako profesor na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, od roku 1993 zároveň vykonával funkci ředitele Ústavu mezinárodních vztahů, který spolu s dalšími kolegy budoval. Získal pro něj finanční zajištění od německých a amerických nadací, aby jej posléze přetvořil v přední evropský institut. Vyučoval rovněž na Středoevropské univerzitě v Praze a na Vojenské akademii v Brně. Z Ústavu mezinárodních vztahů přešel na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, kde se věnoval především česko-německým vztahům. Byl předsedou správní rady Fondu budoucnosti. Významně se podílel na reorganizaci Diplomatické akademie.

Mimořádně plodná je jeho vědecká a publikační činnost, ve které se zaměřoval především na problematiku studené války, vztahy České republiky a Německa, otázky střední a východní Evropy a problematiku mezinárodních vztahů. K publikovaným pracím se řadí *The Cold War Legacy in Europe* (New York 1991, London 1992), *Germany and the East Central Europe since 1990* (Praha 1999), *Zahraniční politika České republiky 1993–2004: úspěchy, problémy a perspektivy* (Praha 2004) aj. Je autorem četných příspěvků do publikací a domácích i zahraničních odborných časopisů. Získal řadu vyznamenání – pamětní medaili Univerzity Karlovy, Řád sv. Michaela a sv. Jiří ve Velké Británii, Velký spolkový kříž za zásluhu s hvězdou v Německu a čestný doktorát University of Surrey ve Velké Británii.

Professor Otto Pick was born in Prague into a mixed Czech-Jewish marriage. In 1939, because of his mother's Jewish background, his parents made arrangements for him to travel to England as a part of the transports organized by Nicholas Winton. Initially, Mr Pick continued his secondary school studies in Great Britain. In 1943, he joined the Czechoslovak Independent Armored Brigade. In 1944, his unit was transferred and he was involved in the Siege of Dunkirk. During the second deployment of the Czechoslovak Brigade in April 1945, Mr Pick was wounded and returned to his homeland with the Czechoslovak Army. After being demobilized, he worked for a short while for the Ministry of Defense prior to beginning his studies at the Charles University Faculty of Law. Whilst studying, he also acted as an interpreter for the Embassy of the USA in Prague. This, combined with his activity in the Czechoslovak International Brigade in England and his participation in the student demonstrations against the Communist coup in February 1948, sealed his fate and led to his decision that it was impossible for him to remain in Czechoslovakia. In April 1948, Mr Pick escaped to Germany. He ultimately settled in Great Britain, where he completed his studies in history at Oxford University. Mr Pick worked as a BBC editor for eight years before deciding to enter academia. Initially he held the position of assistant at the prestigious London School of Economics, where he also completed his post-graduate studies and earned a PhD. In 1966, he transferred to the recently founded University of Surrey in Guildford, where he attained a professorship and worked his way up to the position of dean and eventually pro-vice-chancellor.

Mr Pick relocated to Munich, Germany in 1983, where he held the post of Head of the Czech Service of Radio Free Europe until 1985. For six years he lectured at the University of Munich and, until 1991, at the Johns Hopkins University in Bologna, Italy. At the same time, he was also a professor at the Dickinson College Center for European Studies in Pennsylvania, USA. Between 1987 and 1993, Mr Pick was Professor Extraordinaire at Boston University in the USA. After November 1989, he was invited by the Charles University to lecture in Prague and this was the start of his eight years as professor in the Charles University Faculty of Arts. Starting in 1993, he also held the position of Director of the Institute of International Relations, which he helped to found together with some other academic colleagues. He obtained financial support for the institute from various German and American foundations, which enabled him to transform it into one of Europe's leading institutes. He also taught at the Central European University campuses in Prague and Budapest, at the Charles University Faculty of Social Sciences in Prague, and at the Military Academy in Brno. After leaving his post at the Institute for International Relations, Mr Pick moved on to the Ministry of Foreign Affairs of the Czech Republic, where he was primarily involved in the issue of Czech-German relations. He was the Chairman of the Administrative Council of the Czech-German Fund for the Future.

Mr Pick has been extraordinarily active in academic research and publication activities. His works are primarily focused on the Cold War, relations between the Czech Republic and Germany, Central and Eastern European issues, and internal relations topics. His published works include *The Cold War Legacy in Europe* (1991, 1992), *Germany and East Central Europe since 1990* (1999), *Foreign Policy of the Czech Republic 1993–2004: Achievements, Problems, Perspectives* (2004), and others. Mr Pick has been awarded a number of honors, such as the Charles University Commemorative Medal, the Order of St. Michael and St. George in Great Britain, the German Grant Merit Cross with Star, and an honorary doctorate from the University of Surrey in Great Britain.

ANDRÉ POIROT

INICIÁTOR PARTNERSTVÍ MĚST DARNEY A SLAVKOVA,
SPRÁVCE ČESKOSLOVENSKÉHO MUZEA
/ INITIATOR OF THE DARNEY / SLAVKOV (AUSTERLITZ) CITY
TWINNING, ADMINISTRATOR OF THE CZECHOSLOVAK MUSEUM

FRANCIE
/ FRANCE

André Poirot se narodil ve Viomenilu ve Vogézách. Původním povoláním je učitel. Po svém příchodu do alsaského města Darney v roce 1957 se nadchl pro historii tohoto místa, kde dne 30. 6. 1918 francouzský prezident Raymond Poincaré předal československým legionářům zástavu a uznal právo Čechů a Slováků na samostatnost. Po smrti starosty města a senátora A. Barbiera, který dosud udržoval pietu místa, se André Poirot v roce 1962 rozhodl pokračovat v udržování významu Darney pro českou státnost, uchovávání paměti československých dobrovolníků z první světové války a vojáků, kteří padli v průběhu dvou světových válek na území Francie. Založil pro tento účel Společnost francouzsko-československého přátelství a stal se i členem městské rady a členem výboru pro znovuoobnovení památníku Kléber u Darney.

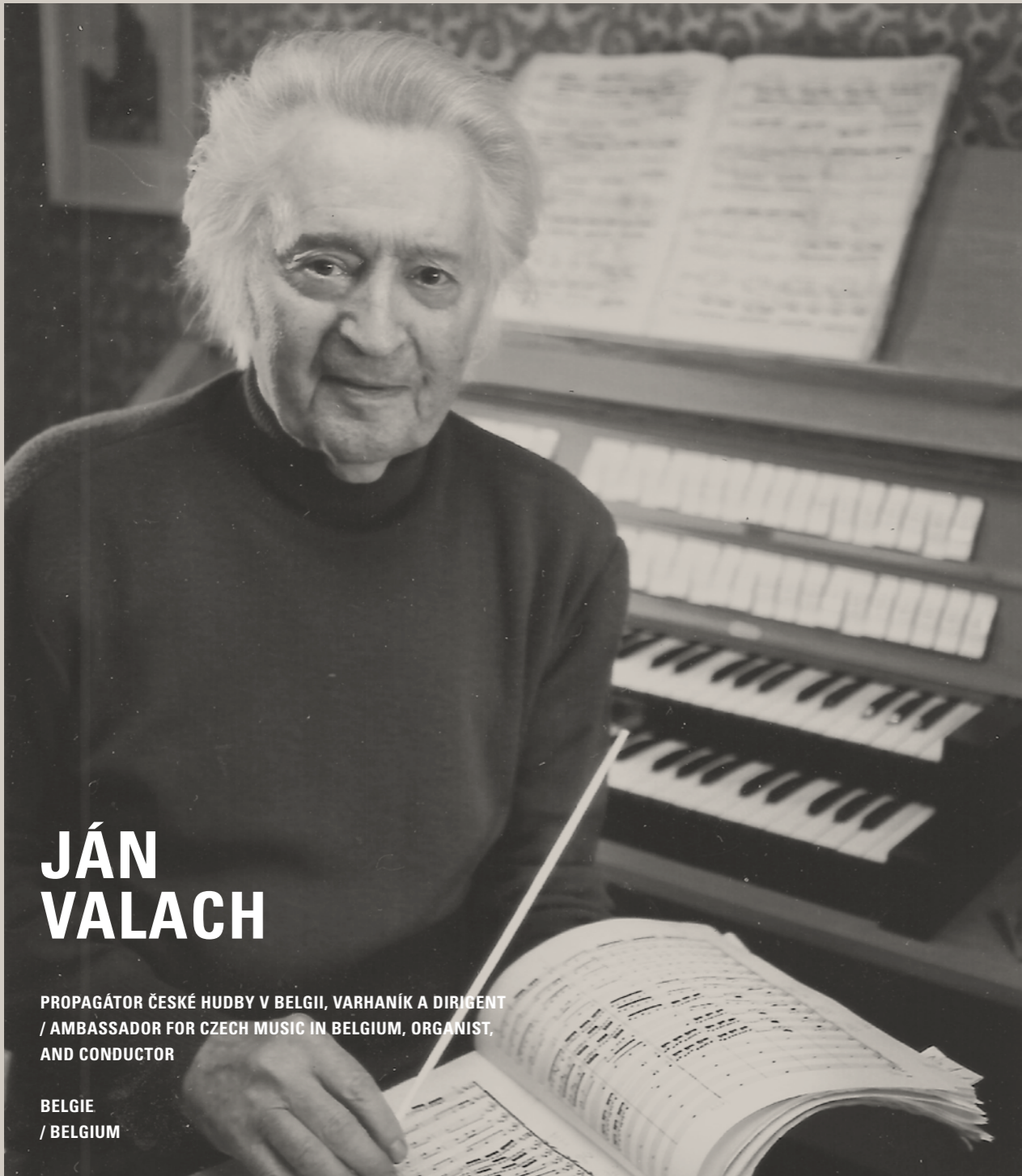
Navázal vztahy se Společností československých dobrovolníků ve Francii a společně pořádali oslavy 50., 60. a 70. výročí významného data 30. června 1918, a to i za účasti představitelů českého politického a duchovního života (v roce 2002 to byl tehdejší předseda Senátu Parlamentu České republiky P. Pithart). V roce 1982 se A. Poirot stal iniciátorem vzniku partnerství mezi městy Darney a Slavkov u Brna. Dohoda byla podepsána v roce 1987, přičemž delegace obou měst se od té doby pravidelně navštěvují. A. Poirot stál v roce 1993 u myšlenky vzniku „parčíku Václava Havla“, kde byla jeho zásluhou umístěna pamětní deska na počest bývalého prezidenta. Opakovaně se zasazoval o rozvoj spolupráce mezi Slavkovem a Darney.

Od roku 2002, kdy byl 30. červen vyhlášen Dnem ozbrojených sil, usiluje A. Poirot s velkým osobním nasazením o důstojné oslavy v Darney. Nejinak tomu bude i v roce 2014, který se ve Francii obecně ponese ve znamení vzpomínek na stoleté výročí vypuknutí první světové války a 70. výročí od vyloštění spojeneckých vojsk v Normandii. A. Poirot je správcem Československého muzea, na jehož stálé expozici se podílel zejména Vojenský historický ústav v Praze. Osobně doprovází všechny návštěvy z Francie i České republiky, které do Darney zavítají. V současné době má velkou podporu nového starosty města Darney. Proto se zde rozvíjí velký potenciál nejen pro udržování paměti československého a českého státu, ale i pro rozvoj české firemní přítomnosti a výměn mladé generace. V říjnu 2011 obdržel A. Poirot za přítomnosti velvyslankyně České republiky ve Francii zlatou medaili departementu Vogézy (fr. Vosges) za svou činnost v Československém muzeu a příspěvek ke vzniku partnerství mezi Darney a Slavkovem u Brna. A. Poirot dlouhodobě uchovává památku na československé dobrovolníky.

André Poirot was born in Viomenil in the Vosges. He is a teacher by profession. After his arrival in the Alsatian town of Darney in 1957, he became fascinated by the history of the place, where on June 6, 1918, French President Raymond Poincaré made a pledge to the Czechoslovak legionaries and upheld the right of the Czechs and Slovaks to independence. After the death of the town's mayor and senator, A. Barbier, who still maintained a place of piety, Mr Poirot in 1962 decided to continue to maintain Darney's importance for Czech statehood, and a memorial to the Czechoslovak volunteers from World War I and the soldiers who died during the two world wars in France. To this end, he founded the French-Czechoslovak Friendship Society, and became a member of the town council and the committee for the renewal of the Kléber monument at Darney.

Mr Poirot established relations with the Society of Czechoslovak Volunteers in France and jointly organized the celebrations of the 50th, 60th and 70th anniversaries of June 30, 1918, also attended by representatives of Czech political and spiritual life (in 2002 it was then President of the Senate of the Parliament of the Czech Republic Petr Pithart). In 1982, Mr Poirot was the initiator of the partnership between Darney and Slavkov (Austerlitz). The agreement was signed in 1987, and since then, delegations of the two cities have since regularly visited each other. Mr Poirot was the initiator of the idea in 1993 to establish a park in honor of Václav Havel, where a memorial plaque was placed in honor of the former president. Mr Poirot has also repeatedly advocated the development of cooperation between Slavkov and Darney.

Since 2002, when June 30 was declared Armed Forces Day, Mr. Poirot has worked with great personal commitment to hold dignified celebrations in Darney. Similarly, this will also be the case in 2014 when the French will commemorate the centenary of the outbreak of the First World War and the 70th anniversary of the landing of Allied troops in Normandy. Mr Poirot is the director of the Czechoslovak Museum, whose permanent collection is supported primarily by the Military History Institute in Prague. He accompanies all visitors from France and the Czech Republic that visit Darney. Currently, he has the great support of the new mayor of Darney. There is, therefore, great potential not only for keeping the memory of the Czechoslovak and Czech state, but also for the development of a Czech corporate presence and student exchanges. In October 2011, Mr Poirot, in the presence of the Ambassador of the Czech Republic in France, received the gold medal of the Department Vosges for his work in the Czechoslovak Museum and contribution to the creation of partnerships between Darney and Slavkov. Mr Poirot is integral to the commemoration of the Czechoslovak volunteers.

JÁN VALACH

PROPAGÁTOR ČESKÉ HUDBY V BELGII, VARHANÍK A DIRIGENT
/ AMBASSADOR FOR CZECH MUSIC IN BELGIUM, ORGANIST,
AND CONDUCTOR

BELGIE
/ BELGIUM

Ján Vladimír Valach se narodil v Hnúšti poblíž Rimavské Soboty. Po maturitě v roce 1944 začal studovat na Lékařské fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě a současně se na Státní konzervatoři v Bratislavě věnoval hře na varhany a dirigování. V letech 1947–1952 pokračoval ve studiu hry na varhany a absolvoval obor orchestrální, sborové a operní dirigování na Akademii múzických umění v Praze. Studoval také hudební vědu a estetiku na Univerzitě Karlově. Po dvouleté vojenské službě pracoval od roku 1954 jako korepetitor a asistent dirigenta ve Slovenském národním divadle a pedagog na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. V roce 1956 vyhrál dirigentskou soutěž Ministerstva kultury. V letech 1962–1965 byl uměleckým šéfem opery Divadla J. G. Tajovského v Banské Bystrici. V roce 1963 tam nastudoval Krútnavu E. Suchoně, první slovenskou národní operu. V roce 1966 působil jako hostující dirigent v Německu a Belgii, v roce 1967 jako varhanní virtuóz a profesor na nové konzervatoři v Káhiře. Pro Královskou vlámskou operu v Antverpách přeložil s manželkou Blankou libreto opery Krútnava a v roce 1968 ji nastudoval. Ve třech následujících letech bylo pro velký úspěch zařazeno 18 vyprodaných repríz. Významnými mezníky ve varhanní činnosti byla soutěž v Gentu s umístěním mezi laureáty, tři koncertní cesty do USA, řada varhanních koncertů v královském chrámu v Bruselu-Laken, kde také došlo k osobnímu předání skladby Laken královně Fabiolo, jí věnované. Ján Valach koncertoval v pařížském Notre-Dame, v londýnském katedrále sv. Pavla, v Čajkovského sále v Moskvě a v sále Pontificio Instituto di Musica Sacra v Římě, kde se osobně setkal s papežem Janem Pavlem II.

V důsledku utužování komunistického režimu a stále těžších podmínek pro výjezdy do zahraničí se J. Valach rozhodl v roce 1968 změnit jednu ze svých pracovních návštěv Belgie na trvalý pobyt. V letech 1968–1974 byl dirigentem Královské vlámské opery v Antverpách, hostujícím dirigentem opery v Gentu a v letech 1974–1985 uměleckým vedoucím a dirigentem Královské oratorní společnosti Arti Vocali. V roce 1974 byl jmenován profesorem hry na varhany v Akademii v Meise-Bruselu a profesorem dirigování na Královské konzervatoři v Gentu. Za svou pedagogickou a kulturní činnost obdržel od belgické vlády v roce 1987 Řád Koruny (Ordre de la Couronne). V roce 1992 získal 1. cenu v skladatelské soutěži Baron Flor Peeters Composition Competition a v roce 2005 získal Zlatou medaili Ministerstva zahraničních věcí Slovenské republiky za celoživotní zásluhy. V Královské vlámské opeře a Oratorní společnosti nastudoval mnoho děl světových, ale i českých autorů. Z českých oper byly za jeho působení uvedeny Prodaná nevěsta, Rusalka, Řecké pašije aj. Byl první, kdo v Belgii uvedl Dvořákovu oratorium Stabat Mater a koncertně Smetanovu Mou vlast s belgickým Národním orchestrem. Uskutečnil první kvadrofonickou nahrávku Dvořákovy symfonie Z Nového světa pro firmu DECCA. K 800. výročí založení ústavu pro malomocné v Lovani zaznělo v tamním univerzitním chrámu a poté v dalších městech Valachovo symbolické oratorium o utrpení a naději Řehťacka-Zvon. Působil rovněž jako člen porot v mezinárodních soutěžích, umělecký poradce festivalů, přednášel o české varhanní hudbě v Belgii, Francii, Německu a USA. V recenzích na jeho vystoupení jako hudebníka i dirigenta zaznávají v belgickém tisku velká slova chvály. Je také činný v bruselském krajském spolku Beseda. S manželkou vždy nezištně pomáhali hudebníkům a krajanům přicházejícím do Belgie z tehdejšího Československa. Organizovali vystoupení českých a slovenských profesionálních i amatérských souborů. S neutuchajícím zájmem vytvářeli prostor k poznání české hudby v zahraničí.

Ján Valach was born in Hnúšťa, close to Rimavská Sobota in what is now Slovakia. After completing secondary school in 1944, he began his studies at the Faculty of Medicine of the Comenius University in Bratislava, and, at the same time, at the State Conservatory in Bratislava, where he focused on the organ and conducting. From 1947 to 1952, he continued to study the organ at the Academy of Performing Arts in Prague, where he also completed a degree in orchestral, choral, and opera conducting. He also studied musicology and aesthetics at Charles University. Starting in 1954, after completing his military service, he worked as répétiteur and assistant conductor at the Slovak National Theater and also taught at the Academy of Performing Arts in Bratislava. In 1956, he won the Conductors' Competition organized by the Ministry of Culture. Between 1962 and 1965, he was the artistic director for the opera division of the Jozef Gregor Tajovský Theater in Banská Bystrica, where, in 1963, he staged the very first Slovak national opera – Eugen Suchoň's opera The Whirlpool (Krútnava). In 1966, Mr Valach was a guest conductor in Germany and Belgium, and, in 1967, he held the position of organ virtuoso and professor at the new conservatory in Cairo, Egypt. He and his wife translated the libretto for The Whirlpool into English for the Royal Flemish Opera in Antwerp, where he staged the Belgian premiere of this opera in 1968. As far as Mr Valach's organ activities are concerned, important milestones include the Ghent Organ Competition where he placed amongst the laureates, three concert tours in the USA, and a number of organ concerts in the Royal Cathedral in Brussels. It was at this cathedral that he personally presented his composition Laken to Queen Fabiola, to whom this piece was dedicated. He also gave concerts in the Notre Dame Cathedral in Paris, St. Paul's Cathedral in London, the Tchaikovsky Concert Hall in Moscow, and at the Pontifical Institute of Sacred Music, where he met personally with Pope John Paul II.

As a result of the tightened control imposed by the Communist regime, Mr Valach decided in 1968 to change one of his working trips to Belgium into a permanent stay. From 1968 to 1974, he was a conductor for the Royal Flemish Opera in Antwerp and a guest conductor for the Ghent Opera. Between 1974 and 1985, he was the artistic director and conductor for the Arti Vocali Oratorio Society. In 1974, he was also appointed as the organ professor at the Meise Academy of Musical Arts in Brussels and professor of conducting at the Royal Conservatory in Ghent. The Belgian Government awarded Mr Valach the Order of the Crown in 1987 for his educational and cultural activities. In 1992, he placed first in the Baron Flor Peeters Composition Competition and in 2005, he was awarded the Gold Medal of the Ministry of Foreign Affairs of the Slovak Republic for his lifelong accomplishments. He was the first to introduce Dvořák's Stabat Mater in Belgium as well as the concert version of Smetana's My Homeland with the Belgian National Orchestra. He made the first quadrasonic recording of Dvořák's New World Symphony for DECCA. On the 800th anniversary of the establishment of the Louvain Leprosy Institute, Mr Valach's symbolic oratorio – Rattle-Bell (Řehťacka-Zvon) – about suffering and hope resounded in the local university cathedral and subsequently throughout other towns and cities. He has also been a member of the jury for international competitions, the artistic advisor for various festivals, and a lecturer about Czech organ music in Belgium, France, Germany, and the USA. He is also active in Beseda, the Czech compatriot association in Brussels. He and his wife have always willingly and selflessly helped musicians and other compatriots arriving in Belgium from the former Czechoslovakia.

MASARYKŮV ÚSTAV

KRAJANSKÁ A CHARITATIVNÍ ORGANIZACE SE SÍDLEM V TORONTĚ
/ TORONTO-BASED CHARITABLE COMPATRIOT ORGANIZATION

KANADA
/ CANADA

Masarykův ústav (Masaryk Memorial Institute, MMI) je kanadská krajanská a charitativní organizace se sídlem v Ontariu, v torontské předměstské části Scarborough, v parku zvaném Masaryk-town. Jejím hlavním účelem je propagovat české a slovenské kulturní bohatství, udržovat český a slovenský jazyk mezi krajany a podporovat kulturní a obchodní spolupráci mezi Kanadou a Českou republikou a také mezi Kanadou a Slovenskou republikou. V neposlední řadě se snaží informovat kanadskou veřejnost o přínosu českých a slovenských usadlíků pro kanadskou společnost, o jejich dějinách, tradicích a kulturních zvycích. MMI představuje činnost několika generací krajanů a je symbolem českých a slovenských krajanských dějin v Kanadě.

Masarykův ústav slouží zejména českým a slovenským krajanům žijícím v Kanadě již od roku 1945 a v krajanské komunitě má za sebou bohatou kulturní historii. Jejím předchůdcem je Národní sdružení, které vzniklo v roce 1939. Objekt MMI vznikl na základě sbírky krajanů v letech 1945–1946 pod původním názvem Masaryk Memorial Hall, posléze se přestěhoval na současné místo. Od roku 1960 používá název Masaryk Memorial Institute, v češtině zkráceně Masarykův ústav.

Mezi nejdůležitější aktivity MMI patří Česká školka s výukou češtiny pro děti, každoroční oslavy Česko-Slovenského dne, mikulášská besídka pro děti, vánoční a velikonoční trhy a další kulturní akce jako jsou koncerty, literární večery, plesy aj. Významnou součástí činnosti MMI je vydávání čtrnáctideníku Nový Domov (vychází od roku 1950), který patří k největším kanadským krajanským tiskovinám. Vedení Masarykova ústavu se skládá z ředitelské rady (Board of Directors) v čele s předsedou rady, jímž je v současné době František Ječmen. Rada se schází jednou měsíčně.

Krajanům je určena knihovna, restaurace Praha s českou a slovenskou kuchyní, menší fotbalové hřiště, rozsáhlý park s bazénem a rovněž kaplička. Slouží jako středisko sportu, zábavy, odpočinku a kulturního využití. V objektu Masarykova ústavu se také nachází pomník obětem komunismu – dílo českého sochaře Josefa Randy, žijícího v exilu v Kanadě. Socha s názvem Znovuukřížovaný byla slavnostně odhalena 2. července 1989 a má symbolizovat trpící národ.

The Masaryk Memorial Institute (MMI) is a compatriot and charitable organization based in Ontario. It is located in Masaryktown Park in Toronto's Scarborough suburb. MMI's primary objectives are to promote the rich Czech and Slovak cultural heritage, to maintain knowledge of the Czech and Slovak languages within the community, and to support cultural and commercial cooperation between Canada and the Czech Republic and between Canada and Slovakia. Just as important are the institute's efforts to inform the Canadian public about the contributions that Czechs and Slovaks have made to Canadian society as well as about the history, traditions, and cultural customs of these immigrants. MMI represents the activities of several generations of compatriots and is a symbol of Czech and Slovak history in Canada.

The Masaryk Memorial Institute has been serving people of Czech and Slovak origin living in Canada since 1945 and has a rich cultural tradition. It was preceded by the Czechoslovak National Association, which was established in 1939. The original MMI building was purchased with contributions from the community in 1945–1946 and was originally called Masaryk Memorial Hall. It subsequently relocated to its current location and, since 1960, has been known as the Masaryk Memorial Institute, or, in Czech, as simply Masarykův ústav.

Some of the MMI's most important activities include the Czech School that offers language programs for children, the annual Czecho-Slovak Day celebration, a St. Nicholas Day children's party, Christmas and Easter fairs, and other cultural events, such as concerts, literary evenings, dances, and others. Another important contribution made by the MMI is the biweekly The New Homeland – Nový Domov newspaper, which has been published since 1950 and is one of the largest compatriot publications in Canada. The Masaryk Memorial Institute is managed by its Board of Directors, headed by its Chairman; at the moment this post is held by František Ječmen. The Board meets on a monthly basis.

For the members of the compatriot community the MMI operates a library, and the Prague Restaurant serving Czech and Slovak cuisine. There is also a small soccer field, an extensive park with a swimming pool, and a small chapel. The Institute thus serves as a center for sports, entertainment, relaxation, and cultural activities. The Masaryk Memorial Institute complex also has a monument to the victims of communism – a statue by the Czech sculptor Josef Randa, an exile from the former Czechoslovakia now living in Canada. The work, titled Crucified Again, was officially unveiled on July 2, 1989 and symbolizes the suffering of a nation.

